

Daniel

(Šesterý důvod Gabrielova navštívení Daniele)

¹ Tak ohromen při... našich mladistvých dnes ráno, těch maličkých, malém „fefe“ a „fifi,“ těch maličkých..., víte, těch šestnáctiletých. A oni přišli do modlitebny, víte jak to je. Mladé dívky v tomto věku chtějí vypadat pěkně, vždyť to víte. Ony, víte, nakadeřené vlasy na vrcholku hlavy; všiml jsem si, když jsem kázal, jak svésily hlavy, svésily hlavy. Za chvíli opět vzkvetly ve svých tvářích. Prstýnky vlasů jim vystoupily.

² Mladá dívka sestry Downingovy a — a všiml jsem si jí. A malá — malá — malá... bratra Collinse, ta malá. Jakže se jmenuje? Malá. [Někdo říká: „Betty.“ — vyd.] Betty, malá Betty. Zasmál jsem se v srdci, ale viděl jsem, jak jsou krásné, víte, upravené, a bylo to ihned.

³ Nu, můj Bože, miláčku, každopádně se mi líbíš. To je pravda. Pěkný, je — je to nějaký pěkný duch, který sestoupí a naladí shromáždění jako je toto k naslouchání Evangelia. To je ta dívčí krása. A myslím si, že opravdový chlapec, který je hoden toho, aby se oženil, smýšlí naprosto stejně. [Bratr Neville říká: „Amen.“ — vyd.] Děkuji, pane. To je správné. Někdo se mnou souhlasí. To souhlasí. V pořádku. Věřím, že je to pravda.

⁴ Nu, není to zvláštní? Když jsem otevřel Bibli, otevřel se mi rovnou Daniel 9. Nu, obvykle řeknu každému, aby si nesvlékal kabát, pokud má díru v košili, doufám tedy, že ji nemám. Ale — ale bývala doba, kdy jsem si jej nemohl odložit, kvůli díře v košili, opravdu. Ale doufám, že se to netýká této.

⁵ Nu, co se týče mne, my... věřím, že posluchačstvo rovněž, ceníme si Přítomnosti Ducha Svatého dnes ráno.

Ceníme si vzájemného obecenství a té přítomnosti. „Jak milé, jak dobré, jak příjemné, když bratři přebývají ve svornosti. Je to jako výborná masť na hlavě stékající dolů na Aronovu bradu a tekoucí až na podolek jeho roucha.“

⁶ Dnes jsem šel na oběd do Blue Boar a koho jsem tam nepotkal, bratra Billyho a sestru Dauchovou, kteří tam seděli, prostě — prostě jedli nejhezčí pečené kuře, jaké jsem kdy viděl, a strávili jsme nádherný čas, až jsme se u toho zapotili, víte. Vystoupili jsme po schodech nahoru a tam jsme se setkali se značnou částí sboru a oni mi

chtěli oběd dokonce zaplatit. Nu, to bylo opravdu hezké, vážím si toho.

7 Když jsem se vrátil domů, tu se odněkud objevil Billy a přinesl krabici rajčat, které pro mne někdo přivezl z daleka, z toho hezkého studeného státu Georgie, kde je ještě nyní studené počasí, jak mi bylo řečeno, v této době.

8 Venku jsem se setkal s nějakým chlapíkem. Vracel jsem se ze svých interviewů dnes odpoledne a procházel jsem se před hodinou nebo půl druhou hodinou kolem modlitebny a mladý chlapík... malé postavy, stál venku a řekl... Řekl jsem: „Je vedro.“

On řekl: „Ono vskutku je!“ Ihned jsem věděl, že je z Georgie a proto jsem řekl: „Je horko tam dole v Georgii!“

9 No, chceme se vyhnout tomu žhavějšímu místu, že ano? [Shromáždění říká: „Amen.“ — vyd.] A proto jsme zde.

10 Velice děkuji, přátelé, za všechnu vaši dobrotu. Co bych si bez vás počal? Prostě co — co bych si počal bez vás? Kdybych neměl nikoho, kdo mě má rád, nikoho, kdo by poslouchal Poselství, celé moje Poselství by vyšlo nazmar. Nemohu je kázat do telefonních sloupů a stromů. Ony tomu nemohou porozumět. A proto zde musí být lidé jako vy všichni, kteří přijdou a budou tomu naslouchat. A když přijdete a sedíte v takovém vedru, jak toto zde a to je. Manželka mi řekla, že se zde dnes ráno málem spálila. A když vidím lidi, často se jedná o nemocné lidi, kteří sedí v takových shromážděních, dej vám Bůh hezký a milý domov ve Slávě, to je moje modlitba. A doufám a důvěřuji, že to On učiní.

11 Nu, podívejte se. Moje sako, někdo je odsud vzal. A chtěl bych dnes večer něco přečíst. Komu z vás prospěla tato první část? [Shromáždění říká: „Amen.“ — vyd.] Ó, kdyby nebylo takové vedro, setrvali bychom u toho celý tento týden, u Knihy Zjevení. Mám to rád. Prostě se v tom vyžívám. A modlete se za mne tento týden, neboť příští neděli. Bude-li vůle Páně, budu tomu muset čelit, dát dohromady tyto týdny. Ale to je něco o čem nemám ani potuchy. A proto mohu pouze důvěřovat Pánu, že On pro mne najde odpověď.

12 A přečetl jsem už několik autorů, kteří — kteří o tom pojednávají, kteří o tom napsali. Četl jsem zde poznámky Dr. Scofielda, znamenitého učence, ale samozřejmě nemohu s ním v mnoha jeho poznámkách souhlasit, neboť to nemohu vidět takto. Kde. To musí být — to musí dát jasný obraz.

¹³ Nu, jestliže skládáte skládanku a tu si náhle řeknete: „Ó, to patří sem. Nikoli, jsem si jist, že to patří sem.“ Dobře, potom se musíte podívat na vzor a přesvědčit se o tom, co činíte. A potom, pokud ne — pokud ne, váš obraz bude zmatený.

¹⁴ Nu, co kdybyste byli... měli velikou, nádhernou scénérii z venkova a kráva by žrala trávu na vrcholku stromu? Nu, to by nesouhlasilo, (že ne?) neboť ona neškube trávu na vrcholku stromu. Stejně tak je to s vámi, Duch Svátý nesestaví místa Písma takovým způsobem. Teprve potom budete mít celý veliký obraz vykoupení. To si právě přejeme, Pravdu. A dokud nepoznáme Pravdu, nechme to být. A potom, když nám Bůh dá Pravdu, dobře, potom o tom budu mluvit.

¹⁵ Víte, tuším, že bratr Roy Slaughter a — a někteří starousedlíci, kteří začínali, je to již dávno... Trvalo to, myslím, tři nebo čtyři roky služby zde v modlitebně, co jsem se nedotknul otázky pekla, neboť jsem nebyl s to porozumět, jestli to je hořící místo, nebo jestli je to hrob. A pokaždé, když Písmo řeklo hrob, vzal jsem překlad, kde bylo řečeno „Hádes.“ Hádes je „hrob.“ Pokaždé když byla řeč o pekle, „Hádes, hrob.“ A nechal jsem to prostě být, dokud jsem opravdu nezjistil, oč se vlastně jedná, potom jsem kázal o pekle; když jsem nakonec našel celistvý obraz a uviděl, v čem to vážne. Neboť cítím, že kazatel nese před Bohem zodpovědnost za to, co řekne shromáždění, neboť oni se toho chopí. A pak, co když se oni chopili nějakého špatného místa a potom přijde doba, kdy ten postoj nevydrží? Vidíte?

A v tomto vidění, které mi Pán před časem dal, kdy tyto miliony... když ten Jeden mi řekl: „Nejprve budeš souzen podle Evangelia, které jsi kázal.“

¹⁶ Řekl jsem: „Kázal jsem to stejné, které kázal Pavel a ti ostatní.“

¹⁷ Avšak všechny tyto miliony hlasů hlasitě volaly: „My na to spoléháme.“ To to bylo. Vidíte? To souhlasí.

¹⁸ A tak dnes večer chci pokračovat, abychom to příliš neprotáhli. A nezapomeňte nyní. Udělal jsem to dnes ráno. Vzal jsem si s sebou stručné poznámky. Dnes ráno jsem promluvil o Danielově zajetí, jak k němu přišel Gabriel a poučil ho o budoucnosti. To jsme měli na pořadu dnes ráno, poučení o budoucnosti.

¹⁹ Nu, dnes večer se budeme zabývat Šesterým, důvodem Gabrielovy návštěvy u Daniele. Příští neděli, bude-li vůle Páně, umístíme těch sedmdesát týdnů, kam patří, do těch časových rámců. A kde se nacházíme my? Budeme-li jen schopni toto zjistit a být si tím

jisti, pozitivně, budeme pak přesně znát hodinu, ve které žijeme. Nu, nebudeme vědět, kdy On přijde; nikdo to nebude vědět. Sám Ježíš to také nevěděl. Řekl, že to neví. Řekl, že o tom ví jenom Otec. Dokonce o tom neví ani Andělé. Nikdo z nás neví, kdy On přichází, ale budeme s to poznat tuto hodinu, ve kterou... čas, ve kterém žijeme, jak blízko už snad jsme.

²⁰ Nyní, za účelem překrytí, neboť chlapci to nahrávají na pásku. Přístroje běží v zadní místnosti. A pásy, samozřejmě, neboť jsou posílány všude.

²¹ Nu, dnešní ranní lekce, poté, co jsme si opakovali 4. a 5. kapitolu, potom jsme se pustili do... začali jsme v 9. kapitole Daniele. A nyní, dnes večer chceme pokračovat v 9. kapitole. Předtím, než k tomu přistoupíme, skloňme na chvíli své hlavy a promluvme k Autorovi Slova.

²² Náš milosrdný Bože, jsme si jisti, že znáš úmysly našich srdcí. Víš, proč jsme zde. Víš, že jsme nepřišli jen kvůli tomu, že bychom si mysleli, že to je hezké místo a abychom přišli za účelem krátkého uvolnění se během toho odpoledne. Otče, nevěřím, že by zde byla, byť jediná osoba s tímto postojem. Věřím, že jsme zde dnes večer, neboť jsme smrtelně upřímní, uctívá a chceme znát TAK PRAVÍ PÁN.

²³ Milujeme Tě, Pane, milujeme Tvé Slovo. A jestliže jsi připravil toto místo pro nás, jakožto střechu nad naší hlavou, a tyto betonové tvárnice, jsme Ti vděční za toto místo. Neboť věříme, že na nebesích je Domov, do kterého směřujeme. A když pomyslíme na naše předky, kteří neměli tuto výsadu, pak skláníme naše srdce s pocity studu, Pane, že si stěžujeme.

²⁴ Nyní, Otče, modlíme se, abys nám dnes večer otevřel Písmo. Přejdi kolem jednoho každého z nás, když se dáme na tuto cestu dnes večer. Promluv k nám, jako jsi to učinil těm, kteří šli z Jeruzaléma do Emauz. Abychom po skončení této večerní bohoslužby, mohli každý z nás, rozcházejíce se do svých domovů říci: „Zdaliž srdce naše v nás nehořelo, když jsme Jej slyšeli, jak k nám promlouval skrze Své Slovo?“

²⁵ Požehnej toto čtení. Požehnej moje vetché pokusy, Pane. Otevři moje ústa pro věci, které jsou pravdivé, a uzavři je pro věci, které jsou špatné. A nechť se Ti dostane slávy ve Tvém lidu, abychom mohli vidět hodinu, ve které žijeme, a brzký Příchod Pána Ježíše. Neboť za to prosíme v Jeho — Jeho Jménu, Jménu Ježíše Krista. Amen.

²⁶ Abychom se na chvíli přenesli zpět do našich Písem,

shledáváme, že Daniel byl v zajetí po dobu dlouhých šedesáti osmi let. Pomyslete na to! Nu, pro vás, kteří máte papír a tužku a nepoznamenali jste si to dnes ráno, můžete to učinit dnes večer. Od roku 606 do 538 před Kristem. Odečtete 538 od 606, máte šedesát osm let, po která byl Daniel v zajetí; neměl kostel, do kterého by mohl jít, nebylo tam kázání, které by mohl slyšet, nic. Ale měl několik knih a svitků, které prorokoval prorok před ním, a to byl — byl Jeremiáš.

²⁷ Nu, zatímco studujeme Písmo, viděl, jak čas běží kupředu a doba sedmdesáti let. A Daniel vážně věřil každému slovu, jež vyřkl prorok Jeremiáš. A chci k tomu dnes říci, této mé třídě: Jsme povinni věřit našim prorokům? [Shromáždění říká: „Amen.“ — vyd.] Ano, přáteli. Neboť Slovo Páně přichází k prorokům. Oni mají TAK PRAVÍ PÁN. A pravý prorok se nikdy neodchýlí od slov jiného proroka. Nikdy nedovolí říci to, co v Tom nebylo obsaženo. Řeknou pouze to, co pravý prorok řekl. A to z nich činí proroky. A když to dostanou, když předpovídají, co se má stát, potom to činí s bázní ve svých srdcích, aby snad neřekli něco špatného a neuvedli někoho na scestí. To bychom si nikdy nepřáli. Chceme si být absolutně jistí, že Slovo Páně, které máme před sebou, je TAK PRAVÍ PÁN. Vidíte? Musí to být absolutní, bezprostřední poselství z Božího Trůnu, jinak to nemůžeme vůbec říci.

²⁸ Nu, zatímco studujeme Písma, on viděl, jak se sedmdesát let chýlí ke konci. A tak on, jelikož tam už byl šedesát osm let, viděl, že už do budoucna zbývají pouze dva roky, kdy Bůh navrátí Svůj lid zpět do jejich domoviny.

Shledáváme, že zatímco se modlil, mocný Anděl sestoupil z nebe. Může někdo říci jeho jméno? [Shromáždění odpovídá: „Gabriel.“ — vyd.] Gabriel. A On je Anděl pro židovskou církev. Kolik z vás to ví? Všude, to je Gabriel. Gabriel je posel pro židovskou církev; přišel k Marii; přišel k Zachariášovi. Vždy je to Gabriel. A je to jeden z největších Andělů v nebi. A což, nepřinesl on tento nádherný pozdrav našemu bratru Danielovi od Boha! „Ó, Danieli, muži velmi milý?“

²⁹ Zda by to i na vás nezapůsobilo dobře, když si pomyslíte, že vás Bůh miluje? Jestliže jsem nebyl velmi milý, budu rád, když se dozvím, že jsem Tam byl alespoň trochu milý, že ano? [Shromáždění říká: „Amen.“ — vyd.] Jistě. Alespoň trochu, občas na mne vzpomene a při pomýšlení na to pociťuji potřebu zakřičet, když si pomyslím, že se On o mě stará. A my máme tu jistotu, že On se o nás stará, neboť „když jsme byli hříšní, Kristus za nás umřel,“ bratře. A nyní, když jsme byli odcizeni Bohu, ale nyní jsme byli učiněni Bohu blízcí a obdrželi jsme

závdavek našeho spasení, totiž Ducha Svatého. A ve víře v to, ve víře, která nás povznáší nad věci tohoto světa, vznášíme se nad tím. To je slavné. Že ano? [„Amen.“] V pořádku.

³⁰ Zatímco se modlil, přišel Gabriel a řekl mu, nejenže zůstaly dva roky, předtím než se vrátí do své domoviny, nýbrž mu sdělil celý osud toho národa. Pomyslete na to! Celý osud, celou pozemskou pouť, toto Gabriel vysvětlil Danielovi. Řekl, že byl poslán, aby mu sdělil tuto velikou věc. Jak se asi tento prorok cítil! Řekl mu, že bylo určeno tomuto lidu sedmdesát týdnů do skonání; to je do konce doby, dokud vše nebude završeno, do skonání. On řekl: „Ještě zůstalo sedmdesát týdnů.“

³¹ Někteří to vztahují na měsíce, někteří na dny, někteří... Aj! Jestliže to jsou skutečné týdny, potom z toho zůstává pouze dva a čtvrt, nebo jeden a čtvrt roku. A vidíte,... Zde to musíme vyhledat, aby to bylo pravdivé.

³² „Sedmdesát týdnů stanovených pro tvůj lid.“ Za jakým účelem? Pro koho? Pro který lid to bylo stanoveno? Pro Danielův lid, pro Židy. A pro koho to bylo stanoveno? Nejen pro Daniela, nýbrž pro Danielovo svaté město; vidíte? Danielovo svaté město. Tak tedy, třído, které je to Danielovo svaté město? [Shromáždění odpovídá: „Jeruzalém.“ — vyd.] Jeruzalém.

³³ A nyní bychom chtěli vzít, snad se k tomu dnes večer dostaneme: Kde byl Jeruzalém? Kdo byl zakladatelem Jeruzaléma? Už jste o tom někdy uvažovali? Kdo byl zakladatelem Jeruzaléma? Kdy byl založen? Za chvíli se k tomu dostaneme. Kdo byl zakladatelem Jeruzaléma? Chlapče, ty malý drobečku tam vzadu v rohu, ale To nám tohle určitě řekne. Ano, příteli. Kdo byl zakladatelem Jeruzaléma a kdy byl založen? V pořádku. Toto je Danielovo svaté město.

³⁴ A rozumíme, že nyní toto město, které bylo proklete na dobu dvou tisíc let, bude znovu vybudováno a obnoveno. A bude ustanovena chrámová bohoslužba jako na počátku. To souhlasí. Jeruzalém bude, nyní, a bude tam oběť, každodenní ustavičná oběť znovu obětována, jako na počátku. Chceme dnes večer probrat, doufám, většinu z těchto věcí, nebo přinejmenším značnou část.

³⁵ Nu, chci vám říci, přátelé, že zarážející na této věci je, po několik týdnů musím vynechat vyučování. Ale chci se toho jen letmo dotknout, a když budeme mít chladnější počasí nebo někdy později, chceme se dostat do těchto Sedmi Pečetí, Sedmi Koflíků, Sedmi Trub,

všech těchto věcí, které mohu uvádět do spojitosti s tím a říci: „Pamatujete na těch sedmdesát Danielových týdnů? Pamatujete na tyto církevní věky, když to vyšlo a co se stalo?“ A těch sedmdesát Danielových týdnů pokrývá oblast od odejití Církve až do navrácení Církve. To pokrývá takový prostor. Nu, nu, nikoli celých sedmdesát týdnů; pouze jejich část. „Sedmdesáte téhodnů odečteno jest.“

³⁶ Nu, zde máme šesterý důvod jeho návštěvy, sděluje mu, co se má stát. Nu, zde byl ten šesterý účel Jeho příchodu. Nyní, dnes večer, myslím si, že opustíme v těch Písmech místa, kterými jsme se zabývali dnes ráno, kde se nacházel ten šesterý důvod. Je to tu. Tak tedy, shledáváme, že zde byl šesterý důvod, jeden z nich. Nu, otevřme si 4. kapitolu, 4. verš... 24. verš 9. kapitoly Daniele.

A sedmdesáte téhodnů odečteno jest lidu tvému...

Nu, pamatujte, to je celá pouť Izraele, kterou půjdou po této zemi. To jim bylo odečteno. Sedmdesáte téhodnů odečteno jest. To je vše, co je pro Židy vymezeno.

... lidu tvému a městu svátému tvému,...

A proto, těch sedmdesát týdnů, nenechte si to ujít, to zjeví věci od této doby až ke konci Židů a také ke konci Jeruzaléma, dokud nebude postaveno nové město. Tak tedy, ó, doufám, že se do toho dnes večer ihned dostaneme pořádně hluboko.

... odečteno jest lidu tvému a městu svátému tvému,...* (Za jakým účelem?) *... k zabránění převrácenosti...

³⁷ Co jim nyní sdělil? Snažil se zjistit, jak dlouho to bude trvat. „Vím, že jsme v konečné době.“ Stejně jako my nyní: „Pane.“

³⁸ Kolik z vás v této třídě dnes večer věří, že jsme v konečné době? Řekněte „Amen!“ [Shromáždění odpovídá: „Amen!“ — vyd.] Děkuji. Jsme blízko konce. Nu, snažíme se zjistit, skrze Boha, jak dlouho to potrvá. Ve kterém dni nyní žijeme? A proto se vracíme zpět a chceme vzít tyto proroky, a tak dále, a pokusit se zjistit, kde jsme.

³⁹ A právě toto učinil Daniel. Obrátil svou tvář k Bohu. Kolik z vás dnes četlo Daniele 9, zdvihněte ruce. V pořádku. Vidíte jeho modlitbu, jak učinil vyznání za svůj lid a vyznání za sebe. Chtěl si být jist tím, že porozuměl, kdy se mají vrátit zpět, neboť si přál, aby mohl připravit lid na návrat zpět.

A teď, a co se pokouším činit já, chci porozumět, kdy půjdeme vzhůru my a chtěl bych lidi na odchod vzhůru připravit, aby byli připraveni. A my rovněž obracíme své tváře k Bohu, skrze modlitbu a úpěnlivou prosbu, abychom vypátrali: „Pane, která je to hodina, v níž žijeme?“

40 Viděli jsme všechny možné události; vidíme svět v chaosu.

Vidíme, jak blízký je čas. Nápis je na stěně, všechno, co Bůh řekl. Slyšíme našeho prezidenta, jak mluví o příchodu další války. Slyšíme předpovědi: „Během, ó, během pouhých několika hodin po vyhlášení války, že národy nebudou nic krom vulkanického popela.“ A víme, že jsme toho schopni.

A víme také, že předtím, než se to stane, Církev musí odejít. A proto: „Pane, kde vlastně jsme?“ To je důvod, proč věřím, že nám to On dovolí spatřit. Obracíme své tváře, abychom tomu porozuměli. Nu, nejprve, chceme to zjistit.

Sedmdesáte téhodnů odečteno jest lidu tvému a městu svátému tvému k zabránění převrácenosti a k zapečetění hříchů, i vyčištění nepravosti a k přivedení spravedlnosti věčné, a k zapečetění vidění i prorocství, a ku pomazání Svatého svatých.

41 To byl ten šestý důvod Gabrielovy návštěvy.

42 Chceme zahájit číslem jedna. Jestliže si to přejete poznamenat, vy, kteří máte tužky. Zaprvé: „ukončení provinění,“ to je zaprvé. Nu, ukončit provinění Izraele, který se provinil proti Bohu, to bude odvrácení se od bezbožnosti Jákobovy.

Tak tedy, abychom to zjistili, otevřeme Římanům. 11. kapitulu Římanům a začneme 21. veršem 11. kapitoly Římanům. Nu, co vlastně chceme najít? „Ukončení provinění.“ Římanům 11,21. V pořádku.

Nebo poněvadž Bůh ratolestem přirozeným neodpustil, (Kdo to byl? Izrael.) ... věz, že by... rovněž ani tobě neodpustil.

Nu, přál bych si, abyste si po návratu domů přečetli celou tuto 11. kapitulu. Pouze za tím účelem. Poznamenejte si tuto celou 11. kapitulu a přečtěte si ji.

... ani tobě neodpustí.

A protož viz dobrotivost... zřivost Boží. K těm

***zajisté, kteříž padli, zůřivost..., ale k tobě
dobrotivost, ač budeš-li trvati v dobrotě. Sic jinak
i ty vyřát budeš.***

***Ano i oni, jestliže nezůstanou v nevěře, zase
vštípeni budou. Mocť jest zajisté Bůh zase vštípití
je.***

Vidíte? Říká, že přichází doba, kdy pohané budou vyřati a Izrael znovu uveden.

***Nebo poněvadž ty vyřát jsi z přirozené plané olivy,
(pohané) a proti přirození vštípen jsi...***

***Byli jsme proti přirození, odcizení, bez
milosrdenství, bez Boha, bez jakékoli naděje. A Bůh
nám ve svém milosrdenství dal příležitost, vyřát
spravedlivý Izrael kvůli jeho proviněním, odhodil ho
stranou a uvedl proti přirození planý olivovník.***

***... v dobrou olivu, čím více ti, kteříž podle přirození
jsou, vštípeni budou v svou vlastní olivu?***

V pořádku, pokračujeme.

***Neboť nechci, bratří, abyste nevěděli tohoto
tajemství, (abyste nebyli sami u sebe moudří), že
zatvrdilost z částky přihodila se Izraelovi, přihodí
Izraelovi, dokudž by nevešla plnost pohanů.***

⁴³ Dokud Bůh není hotov s pohany, Izrael byl oslepen. Propadl hříchu a provinění se vůči Bohu, neboť Bůh oslepil jejich oči, abychom mohli být vštípeni. Pochopili jste to? [Shromáždění říká: „Amen.“ — vyd.] Nyní 26. verš:

A takť všecken Izrael spasen bude...

⁴⁴ Bůh je oslepil úmyslně kvůli tobě a mně. Nemohou vidět, neboť je Bůh oslepil. A celý Izrael, pravdivý Izrael, bude zachráněn. Co řekl Anděl? Sláva! „Ukončit provinění Izraele! Přišel jsem oznámit, kdy nastane doba, že provinění Izraele bude ukončeno.“ Bůh vytne tuto planou větev a vštípí do toho znovu tuto pravou větev.

⁴⁵ Ó, někdy moje srdce poskakuje, když vidím ty ubohé lidi, jak byli tehdy odřati, aniž by si uvědomovali, kam vlastně směřují; a když pomyslím, že to Bůh učinil ve Svém milosrdenství, abych já byl zachráněn. Oslepil jejich oči, aby svého vlastního Mesiáše, zacpal

jejich uši, aby Jej nemohli slyšet; i když přímo hleděli na Jeho zázraky, přímo viděli Jeho zázraky a věci, které konal.

⁴⁶ Matouš, tuším, že 12. kapitola, v 8. nebo 12. kapitole, řekl: „A ačkoli Ježíš tak mnohá znamení učinil před nimi, nemohli mu uvěřit.“ Neboť Bůh řekl: „Mají oči a nevidí, mají uši a neslyší, a aby snad nespatriili svýma očima a ušima neslyšeli a neobrátili se ke mně.“ Ale abychom obdrželi svou příležitost, On natáhl oponu před očima Svých vlastních dětí, poslal Své vlastní děti pryč od stolu, dopustil na ně chudobu Ducha, abych mohl najít... abychom mohli obdržet svou příležitost žít, dal nám Život. Ještě jednou 26. verš:

A takť všechen Izrael spasen bude, jakož psáno jest:

Přijde z Siona vysvoboditel, a odvrátí bezbožnosti od Jákoba.

⁴⁷ Ano, On přijde jednou na horu Sion. Na horu Olivetskou, oni Jej poznají a celý Izrael bude vědět, že to je On. S pohany pak bude konec. Tato ratolest, která byla vštípena, Bůh sebere její ovoce, které bude shromážděno, a tato planá větev bude.

⁴⁸ A nyní, pamatujete si, jak jsem tam četl, On řekl: „Jestliže kořen byl svatý, pak to byl svatý Kořen; a rovněž ovoce, které vyrostlo z toho svatého Kořene, bude svatým ovocem.“ A jestliže Kořenem byl Ježíš Kristus, který je zároveň Kořenem a Výstřelkem Davidovým; jestliže tento Život, který byl v něm, přišel skrze toto židovské pokolení a pak byl od nich odťat, a jejich oči byly oslepeny, abychom my mohli vidět, náš život se bude muset řídit vzorem tohoto požehnaného Výstřelku. Ó, ano, bratře! To souhlasí!

⁴⁹ Bůh je vyťal záměrně a oslepil jejich oči, abychom obdrželi příležitost vidět, dal nám tu příležitost. A my se chováme, jak kdybychom byli kdoví čím. Pavel jim zde říká: „Dejte si pozor na to, co činíte. Dejte si pozor! Neboť poněvadž Bůh ratolestem přirozeným neodpustil, jak může v milosrdenství shovívat plané větvi, která je už.“

A proto když chodíte kolem dokola a říkáte: „Jsem presbyterián!“

„Jsem metodista!“

„Jsem baptista!“

„Jsem letniční!“ To pro Boha neznamená vůbec nic. Musíš být znovuzrozen z Ducha Svatého, který přichází z Kořene. Ale On přišel.

50 Nu, pamatujte si, On zde nemluví o pohanech. Uvádím to zde pouze za tím účelem, abyste mohli vidět, kde pohané měli svou příležitost.

51 Ale On přišel „ukončit provinění,“ skoncovat s tím. Nu, jestliže se vrátíme k Danielovi, shledáme, že u Daniela to nalezneme, ve 24. verši. V pořádku. „Ukončení provinění.“ Ukončení čeho? Ukončení provinění Izraele.

Co je provinění? To znamená, jít proti něčemu. Provinění proti mně je, učinit mi křivdu. Provinění proti tobě znamená ukřivdit ti.

A tak Izrael ukřivdil Bohu. A v tomto sedmdesátém týdnu, co se vlastně stane? Bůh se chystá ukončit provinění Izraele. „Ukončení provinění“ bude „odvrácení bezbožnosti od Jákoba.“ A potom celý Izrael bude znovu zrozen. A oni všichni přijmou Ducha Svatého.

A teď, zadruhé: poznamenejte si to na kus papíru.

52 Mohli bychom se tím zabývat dlouhou dobu, ale nechci o tom kázat. Chci k vám pouze promluvit, abyste si to mohli pozorně poznamenat. Když se budeme zabývat těmi Sedmi Pečetěmi, potom budete s to procházet Církví, Pečetěmi, Ranami, a budeme si jisti tím, na čem stojíme. V pořádku.

53 Zadruhé. „Skoncování s hříchem.“ Nu, čtěme znovu Daniele.

K zabránění převrácenosti, a — a k zapečetění hříchu...

To je druhý důvod Jeho příchodu. Ten první byl za účelem ukončení provinění Izraele; a nyní skoncování s hříchem. Kde Izrael zhřešil? Kde se dopustil svého kardinálního hříchu? Kde se oddělili od Boha.

54 Nu, poslouvejte pozorně. Obraťme se nyní k Matouši 24. A zde to je, kde se Izrael dopustil své osudové chyby. Zde se dopustil svého posledního hříchu a to je důvod, proč se dnes nachází v takovém stavu. Matouš, 27. kapitola Evangelia sv. Matouše a 25. verš 27. kapitoly. Chceme začít 21. veršem:

I odpověď vládař, řekl jim: Kterého chcete z těch dvou, ať vám propustím? A oni řekli: Barabáše.

Nu, pamatujte, to je Izrael. „Barabáše.“

Dí jim Pilát: Co pak učiním s Ježíšem, kterýž slove Kristus? (Slyšte je.) Řekli mu všickni: Ukřižován buď.

Nu, pamatujte, to je jejich Mesiáš, o kterém Daniel řekl, že přijde. Pamatujete si v dnešní ranní lekci, „On bude vyřat, nikoli pro Sebe,“ On se ničím neprovinil.

... Ukřižován bud’.

Vládař pak řekl: I což jest zlého učinil? Oni pak více křičeli, řkouce: Ukřižován bud’.

A vida Pilát, že by nic neprospěl, ale že by větší rozbroj byl, vzav vodu, umyl ruce před lidem, řka: Cist jsem od krve spravedlivého tohoto. Vy vizte.

55 Poslyšte! Zde je jejich chyba. Zde je jejich hřích.

A odpověděv všecken lid, řekl: Krev jeho na nás i na naše dítky.

56 Zde se toho dopustili. On chce skoncovat s jejich hříchem. Jak může učinit cokoli jiného, než jim prominout, u vědomí, že musel oslepit jejich oči, abychom mohli vejít dovnitř. Je to, jako když se Jeho vlastní děti dožadují Jeho Krve. A byli oslepeni a On věděl, že byli oslepeni. Z toho důvodu On pro ně žádal odpuštění: „Otce, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ Byli slepí. Byli slepí pro naši věc. Učinili to ve své nevěře. Ale když Jej znovu uvidí... Amen!

57 „Skoncovat s hříchem.“ Co je hřích? Nevíra. Oni nevěřili, že to byl Mesiáš. Nepostrehli, že to byl Mesiáš, přestože učinil každé znamení Mesiáše, které měl učinit. Ale oni nebyli s to postřehnout to. Byli oslepeni.

58 A když vidíte, jak lidé říkají: „Nevěřím v Božské uzdravení. Nemohu to vidět. Nemohu vidět křest Duchem Svatým.“ Nezlobte se na ně; oni jsou slepí. Oni říkají: „Nemohu vidět Poselství jeho Příchodu. Nemohu vidět tento křest Duchem Svatým. Nemohu vidět semeno hada. Nemohu vidět tyto věci.“ Oni jsou slepí a neví o tom. Modlete se za ně. V pořádku.

59 Ve své nevěře; ale když Jej uvidí, když On opět přijde, to učiní konec jejich nevěře. Ó, ano! Otevřeme nyní nejprve Genesis 25., 45. kapitolu a uvidíme jakýsi — jakýsi přebraz toho. Udělal jsem si nějaké poznámky z Genesis 45, pro vás, kteří si děláte poznámky. Ó, jak miluji to staré dobré Evangelium! V pořádku. Víme tedy, kde jsme.

Můžete mne slyšet vzadu v budově? Zdvihněte ruce, pokud mne slyšíte. Mám to zařízení příliš blízko.

⁶⁰ Nu, chystáme se číst odstavec Písma. Prál bych si, abyste poslouchali, vy, kteří nemáte své Bible. A vy, kteří máte Bible, je to Genesis. Nejprve zahájíme ve 44. kapitole, počínaje 27. veršem.

⁶¹ To je Jozef, a Jozef byl perfektním typem Krista. Vždyť to víme. Kolik z vás to ví? [Shromáždění říká: „Amen.“ — vyd.] Byl nenáviděn svými bratry, (proč?) neboť byl duchovní, spatřoval vidění, vykládal sny. Byl duchovní uprostřed svých bratrů, a oni jej nenáviděli. A jeho otec jej miloval.

Stejně tak to bylo s Ježíšem, byl nenáviděn denominačními církvemi, ale milován Svým Otcem Bohem. Proč Jej nenáviděli? Neboť byl duchovní. Neboť. Oni říkali, oni řekli, „že byl hadačem, ďáblem.“

⁶² Vzpomínáte si na to, co bratři řekli Jozefovi? „Zde přichází snílek.“ Vidíte? Vidíte, ta stejná věc. A tak prodali Jozefa za skoro stejné peníze, za které Jidáš prodal Ježíše, třicet kusů stříbra. [Bratr Branham několikrát poklepal na kazatelnu — vyd.] Hodili jej do jámy a šli pryč a řekli svému otci, že jej něco zabilo, že je mrtev. Ale on byl vytažen z této jámy. Kristus byl taktéž uvržen do jámy, ale byl odsud vyzdvižen. A odsud se dostal na to nejvyšší místo, které je zde na zemi. Amen! Jozef se dostal na pravici faraóna; a Ježíš šel na pravici Boží. Ve svém pokušení, před svým povýšením. Předtím než byl Ježíš povýšen, byl podroben pokušením.

⁶³ Nuže, tuším, že to byl Billy Sunday, ten význačný evangelista, který řekl: „Na každém stromě sedělo v den ukřižování milion andělů, kteří říkali: Jen pokyň svou rukou k nám. My tuto scénu kolem nás změníme.“ Ale On to nemohl učinit.

⁶⁴ Kaifáš řekl: „Zachránil druhé; sebe nemůže zachránit.“ Ani si neuvědomil, co vlastně pronesl. Kdyby zachránil sám Sebe, nemohl by spasit jiné. A proto dal sám Sebe, aby spasil jiné. Vidíte, byl tak slepý. Nyní oni...

⁶⁵ A potom, když už byl ve svém povýšení, nebo před svým povýšením, v pokušení. Pamatujte, Jozef byl uvržen do vězení, přestože byl nevinný. Římský nebo.

⁶⁶ Izraelský generál jménem Putifar; Putifar šel, šel na procházku. Měl krásnou ženu a jeho žena přiměla Jozefa, aby vešel do domu a vykonal nějakou práci; a pokoušela se Jozefa přimět k tomu, aby se dopustil nějaké špatnosti. Ale on byl věrný Bohu. Mohu vám říci, oni vždy.

67 Vy, ženy, často na vás křičím; nyní bych se vás chtěl kratičce zastat. Vidíte? Žena je křehčí nádobou. Nemůže být špatný muž, dokud zde není špatná žena. Ale muž, který to ví, muž, který ví, že je synem Božím a zneužívá ženu, styď se; nehleď na to, co ona činí. Ona je křehčí nádobou a vy o tom víte. Jestliže jedná tak, jak se na ženu nesluší, uchopte ji za ruku a promluvte s ní jako se sestrou. Jsi synem Božím. Nedopusť se špatnosti. Pohleď na Jozefa; on byl pro tebe příkladem.

68 A když Putifarova manželka, tato krásná žena, počestná, ve vysokém, žena v jednom z nejvyšších, postavení v zemi, prosila jej a přesvědčovala. A on se obrátil a ona jej uchopila a pokoušela se jej obejmout. A on se vytrhl tak, že ze sebe stáhl svůj plášť a utekl od ní. Ano, pane. A když se vrátil, namluvili proti němu lež, řekli, že přišel a pokusil se ji znásilnit, a ona že zanechala... a že tam zanechal svůj plášť. A za to šel do žaláře. Ale Bůh s ním byl v žaláři, nehleď na to, kam jej dali.

69 On byl typem Syna prosperity. Jozef prospíval ve všem, co konal. A když se Ježíš vrátí v Milénium, pak poušť vzkvete jako růže. Vše co učiní, bude prosperovat. On je Syn prosperity. Kamkoli dali Jozefa, tam bylo požehnání. Kdekoli je Ježíš, tam je požehnání. A proto Jej přijmete do svých srdcí a buďte požehnáni.

70 A tak shledáváme, že Jozef byl uvržen do žaláře. A v tom žaláři se nacházeli dva muži: jeden z nich byl zatracen a ten druhý zachráněn. Ježíš ve své zkoušce na kříži, jeden zločinec zatracen, ten druhý zachráněn.

71 Když byl povýšen, odešel na pravici Boží. Když byl Jozef povýšen, odešel na pravici faraona a nikdo nemohl mluvit s faraonem, aniž by prvé obdržel Jozefův souhlas.

A když Jozef opouštěl své místo... Ó, ale! [Bratr Branham jednou tleskl rukama — vyd.] Když Jozef opouštěl svůj palác, zněla trouba, běžel před ním muž a volal: „Poklekněte; přichází Jozef!“ Amen!

A když Ježíš opustí pravici majestátu na výsosti, zazní trouba. A každé koleno se skloní a každý jazyk vyzná: „Ježíš přichází!“ Jistě! Ale jestliže.

72 A pamatujte, když byl odmítnut svými bratry, co potom učinil? Obdržel pohanskou manželku; obdržel egyptskou ženu. Když byl Ježíš tehdy vyťat z prostřed svých bratrů, Židů, oženil se s pohanskou Nevěstou. Ale nyní, po letech, potom, když se jim narodily děti, Efraim

a Manasses, on měl rodinu.

⁷³ Potom jednou jeho bratři jej navštívili. Pozorujte. Známe to vyprávění, jak tam vložil tuto malou věc a poslal zpět. A předstíral, že nezná jejich jazyk; měl tlumočníka z hebrejštiny, ač sám byl Hebrejec. A tak přišli jeho bratři. Nepoznali ho. Byl velikým vládcem.

A zrovna nyní Kristus navštěvuje Židy, uzdravuje jejich nemoci a ostatní věci, a oni přesto nevědí, kdo On vlastně je, ten Mesiáš.

Zahájíme 27. veršem 44. kapitoly:

I řekl nám služebník tvůj, otec můj: Vy víte, že dva toliko syny porodila mi žena má.

A vyšel jeden ode mne...

To byl Jozef, ten, který k nim mluvil.

... o němž jsem pravil: Jistě roztrhán jest, a neviděl jsem ho dosavad.

Vezmete-li i tohoto ode mne, a přišlo by na něj něco zlého, tedy uvedete šediny mé s trápením do hrobu.

⁷⁴ Oni měli malého Benjamína, svého malého bratra. Víte, koho Benjamin znázorňuje? Tu novou skupinu opravdu ryzích Židů, kteří budou shromážděni a utvoří těch sto čtyřicet čtyři tisíc, tuto — tuto rasu, která půjde nahoru. Nikoli tyto podvodníky z Wall Street, ne, ne, to je pouze další potrava pro děla. Tohle nejsou Židé. Tito opravdoví Židé, to je ten malý Benjamín, který přichází zdaleka, který neslyšel ani slovo o Ježíši Kristu.

Tak tedy, když přijdu k služebníkovi tvému, otci svému, a pacholeté nebude s námi, (ježto duše jeho spojena jest s duší tohoto.)

⁷⁵ Vlastní život Boží je spojen s Izraelem. On se s ním oženil. Dostaneme se k tomu během několika minut, bude-li vůle Páně. On se oženil s Izraelem. Jeho Život je s ním spojen. Stejně tak jako můj život je spojen s paní Branhamovou, která je tam vzadu, mou manželkou a vy jste spojeni s vašimi manželkami. Váš život je do toho zahalen. A Bůh se oženil s Izraelem. A co to znamená? Jákob řekl: „Můj život je zahalen a spojen s tímto dítětem...”

Přijde na to, když uzří, že pacholeté není.

Josef si chtěl ponechat toho chlapce, víte. Známe ten příběh... umře Jeho otec; a uvedou služebníci tvoji šediny služebníka tvého, otce svého, s žalostí do hrobu.

Naslouchejte nyní Rubenově obhajobě.

Nebo služebník tvůj slíbil za pachole, abych je vzal od otce svého, řka: Jestliže ho nepřivedu zase k tobě, tedy vinen budu hříchem otci mému po všechny dny.

Protož nyní necht' zůstane, prosím, služebník tvůj místo pacholete tohoto...

Ó, ale! Vidíte, on stojí rovnou před Jozefem, svým bratrem. To je Jozef a on jej nepozná. Ó, počkejte, až začne toto Milénium, bratři!

... místo pacholete tohoto za služebníka pánu mému. Poslouchejte ho, jak jej vyznává pánem.

... a pachole ať vstoupí s bratry svými.

Nebo jak bych já vstoupil k otci svému, kdyby tohoto pacholete nebylo se mnou? Leč bych chtěl viděti trápení, kteréž by přišlo na otce mého.

⁷⁶ Úpěnlivě prosí, je s to dát svůj vlastní život! Jak tito Židé tam budou stát se vztáženými rukama! Pozorujte. Pozorujte nyní ten 45. verš. Poslouchejte, ať vám toto neunikne. „Když Jozef nemoha.“

Jozef pak nemoha se déle zdržeti, přede všemi přistojícími...

Bratři, to se stane, až bude skoncováno s hříchem. Nevíra bude rozptýlena.

... zvolal: Kažte všechněm ven! I nezůstal žádný s nimi, když se známil Jozef s bratřími svými.

⁷⁷ Co to je? Dokonce jeho žena šla do paláce. Ó, ale! Nevěsta je ve Slávě, zatímco přichází Ježíš, (k tomu se brzy dostaneme) aby se dal poznat.

Potom pozdvihl hlasu svého s pláčem;...

Jozef už nemohl déle vydržet a hlasitě zvolal.

... a slyšeli to Egypťští, slyšel také dům Faraonův.

⁷⁸ Až v paláci slyšeli, jak Jozef pláče. Nu, to byl typ Krista setkávajícího se se svými bratry Židy, které, On ví, že je On oslepil, abychom měli svoji příležitost. Ale když k nim přijde znovu, hřích Izraele bude ten tam.

I řekl Jozef bratřím svým: Já jsem Jozef.

Co myslíte, že řekne Ježíš? „Já jsem váš Mesiáš. Jsem ten, kterého jste ukřižovali.“

Ještě-li jest živ otec můj? A nemohli mu odpověditi bratří jeho; nebo se ho velmi ulekli.

⁷⁹ Ó, musím se zde na chvíli zastavit. Otevřeme nyní Zachariáše 12. kapitulu. Otevřete nyní se mnou knihu Zachariáše, 12. kapitolu Zachariáše. Snad zabírám příliš mnoho času a začínám kázat, víte, na toto téma, ale doufám, že ne. A tak velice si přeji, abyste to pochopili.

⁸⁰ Zachariáš, 12. kapitola Zachariáše a přesvědčíme se, co On řekne, když se postaví před Své bratry. Zachariáš 12, verš 10. „Skoncování s hříchem.“ V pořádku. Nyní 12. kapitola a 10. verš.

⁸¹ Všimněte si. A nyní, on mluví o tom zbytku; obležení Jeruzaléma; šelma, a tyto armády jsou odstraněny, a tak dále; všechny věci směřují nyní ke konci; to je už téměř Milénium, zrovna se chystá začít Milénium.

A vyleji na dům Davidův a na obyvatele Jeruzalémské Ducha (čeho?) milosti...

Amen! Udivující milost!

... na dům... a na obyvatele Jeruzalémské, (Danielovo „svaté město“), Ducha milosti a pokorných proseb. I obrátí zřetel ke mně, kteréhož jsou, bodli, a kvůli budou nad ním jako kvílením nad jednorozeným; hoře, pravím, plakati budou nad ním, jako hoře plačí nad prvorozeným.

⁸² Poslyšte, jaké kvílení nastane, až se tam postaví a dá se jim poznat, podobně jako Jozef! Poslyšte.

V ten den bude veliké kvílení v Jeruzalémě, jako kvílení v Adad...

Neumím vyslovit tento název A-d-a-d-r-e-m-m- -o-...

... Adadremmon na poli Mageddo — Mageddo.

Nebo kvůli ti bude země, každá čeleď obzvláštně, čeleď domu Davidova obzvláštně, a ženy jejich obzvláštně, čeleď domu Nátanova obzvláštně, a ženy jejich obzvláštně.

Čeleď domu Lévi obzvláštně, a ženy jejich obzvláštně, čeleď Simeon obzvláštně, a ženy jejich obzvláštně, I všechny čeledi jiné, každá čeleď obzvláštně, a ženy jejich obzvláštně.

83 Budou se stydět za sebe, když se tam postaví a uvidí Toho, kterého v noci ukřižovali, jak tam stojí, jejich vlastního vzácného Jozefa. Nastane takové kvílení! Řeknou: „Odkud máš tyto rány?“

84 On odpoví: „Z domu Mých přátel.“ Vidíte, co tím míním? Skoncovat s hříchem nevíry, za tím účelem přichází.

85 V tom sedmdesátém Danielově roce, spíše sedmdesátém týdnu, přichází, aby skoncoval s hříchem, aby jej odstranil. Rozumíte nyní? Co bylo to první? „Ukončení provinění.“

„Skoncování s hříchem.“ Zatřetí: „Učinit usmíření nepravosti.“ Pro ty z vás, kteří si děláte poznámky.

A mám ještě asi dalších šest míst Písma, ale ta vynechám, neboť je horko. Nechceme zde strávit příliš mnoho času. Chtěl bych toho co nejvíce probrat, ale nerad bych vás příliš dlouho zdržel. V pořádku.

86 „Vykonat usmíření nepravosti.“ Nepravost je „páchat zlo,“ jak se toho dopustili na kříži. On vykonal usmíření, že jim to nebude počítáno. Nebude jim to počítáno. Proč? Neboť byli oslepení a nemohli to pochopit. A proč byli oslepeni?

Řeknete: „Nu, snad dnes, neboť jsem slepý...“ Jsi slepý úmyslně. Oni jsou slepí, neboť je oslepil Bůh. Ale ty jsi slepý, neboť jsi slepý úmyslně. Pro tebe není usmíření. „Nebudete-li věřit, že to jsem Já,“ řekl Ježíš, „umřete ve svých hříších!“ To souhlasí!

87 Otevřme nyní znovu Zachariáše, 13. kapitolu. Nu, naslouchejme tomu. „Vykonat usmíření.“ Nu, kde. Rozhlížel jsem se, zda je tu někdo, kdo to slyší — to uslyší, ale snad to Pán nějak dopraví.

V ten den bude...

88 „V ten den.“ Doktor Scofield zde má poznámku pod čarou, k záhlaví tohoto odstavce, „Zbytek... zbytek činicí pokání, které ukazovalo na kříž.“

⁸⁹ „Vykonat usmíření nepravosti.“ Nepravost je, učinit něco zlého, když jsi uměl činit dobře a neměl ses toho dopustit. „Jestliže počnu nepravost ve svém srdci, Bůh mne nevyslyší.“

⁹⁰ Nyní Zachariáš 13. kapitola, začneme od 1., od 1. verše.

V ten den bude studnice otevřená domu Davidovu a obyvatelům Jeruzalémským, k obmytí hřícha i nečistoty.

⁹¹ Bude otevřen dům. Jděme dál; mohli bychom to přechíst celé. Chci, abyste si to poznamenali a potom přečetli. Ale nyní, poznamenal jsem si, abychom začali od 6. verše a četli do 10. verše. V pořádku, čtème a potom uvidíme, čtème raději od 9. verše.

A dí-li kdo jemu: Jaké to máš rány na ruce svých? I odpoví: (Podívejme se). Jimiž jsem zbit v domě těch, kteříž mne milují.

O meči, prociť na pastýře mého, a na muže bližního mého, praví Hospodin zástupů. Bí pastýře, a rozprchnou se ovce, ale zase obrátím ruku svou k maličkým.

⁹² Nu, Ježíš citoval tato místa Písma. Vidíte? „Bij Pastýře, a rozprchnou se ovce.“ Ale všimněte si dalšího odstavce. On citoval pouze tolik. Ale pozorujte, co je řečeno v dalším výroku, v té další části. „Ale zase obrátím ruku Svou k maličkým.“ Komu? K Benjaminově skupině, která nyní přichází. „Obrátím ruku svou k maličkým.“

⁹³ „Bij pastýře.“ Izrael, Izrael prvně uhodil pastýře a ovce se rozprchly do celého světa. Ale Bůh řekl: „Ale zase obrátím ruku svou k maličkým v těch posledních dnech.“ Kdy? Když bude vykonáno usmíření nepravosti.

⁹⁴ Izrael bude zachráněn, jeden každý z nich. Obrátme se nyní do Izaiáše. Izaiáš, 66. kapitola Izaiáše, a budeme chvíli číst. A přesvědčíme se, co Bůh říká o záchraně Izraele, jak dlouho to potrvá, aby zachránil Izrael. Pozorujte, jak rychle se to stane. Izaiáš 66. kapitola a 8. verš. Pokud si to přejete přechíst celé, v pořádku.

Kdo slyšel co takového? Kdo vídal co podobného? Zdalíž může způsobeno býti, aby země zplodila lid dne jednoho? Ale Sion jen počal pracovati ku porodu, a porodil syny své.

⁹⁵ Jakmile Sion uviděl, že to byl jejich Mesiáš, byl zplozen během jednoho dne. „Vykonat usmíření za hřích, vykonat, usmíření nepravosti, nečistoty.“ Ó, ale! Dopustili se špatné věci, která byla nesprávná. Usmíření bylo učiněno za jejich nepravost.

⁹⁶ Začtvrté: „Přivedení věčné spravedlnosti.“ To je ta čtvrtá věc, kvůli které On přichází. Ta čtvrtá, kterou přichází učinit. „Přivedení věčné spravedlnosti.“ „Skoncovat se hříchem; usmířit; přivést věčnou spravedlnost.“ Když nepravost Izraele dospěla ke svému konci... Když nepravost Izraele...

⁹⁷ A teď, nyní směřujeme k... Chci, abyste uchopili toto, neboť když uvedeme tuto ženu a toho svrženého draka, vrátíte se znovu zpět k tomu stejnému místu Písma. Dejte si pozor, abyste si to poznamenali. Když nepravost Izraele dospěla ke svému konci, satan, který je jejich a našim žalobcem, satan bude zapečetěn v studnici propasti. Když se stane co? Když bude zavedena věčná spravedlnost, bude to něco, co nemá konec, se vším co způsobila nespravedlnost, bude skončováno.

⁹⁸ Nyní chceme vzít Zjevení 20. kapitolu a 13. verš, jen kratičce, ctěme jen kratičce. Zjevení 20 a 13... Ne, promiňte. Zjevení... To je 1 až 3. Neviděl jsem mezi tím to malé znaménko. Pot se mi dostal do očí. Zjevení 20. kapitola, pohledme.

I viděl jsem anděla sstupujícího s nebe, majícího klíč od propasti a řetěz veliký v ruce své.

I chopil draka, hada toho starého, kterýž jest ďábel a satan, i svázal jej za tisíc let.

A uvrhl ho do propasti, i zavřel, a svrchu nad ním zapečetil, aby nesvodil více národů, až by se vyplnilo tisíc let; neboť potom musí býti propuštěn na malý čas.

⁹⁹ Učinit věčnou. „Přivést věčnou spravedlnost.“ Satan v studnici propasti. A když to On učiní a zapečetí ďábla, který sváděl lidi.

¹⁰⁰ Tak tedy, vraťme se nyní k Abakukovi, 2. kapitole. Abakuk 2. kapitola. Nyní chceme pochopit, proč on zapečetil toho starého hada, kvůli čemu se to stalo a co nastane ihned potom, kdy bude zapečetěn. Líbí se mi to, vám také? [Shromáždění říká: „Amen.“ — vyd.] To — to — to mi něco připomíná. Abakuka, Abakuk 2. kapitola a 14. verš, doufám, že to tam je, chci číst. Když se toto stane... Pozorujte.

Nebo naplněna bude země známostí slávy

Hospodinovy, jako vody naplňují moře.

101 Ó, ale! [Bratr Branham tleskl rukama. — vyd.] Jé! Jinými slovy, když nepřítel bude odstraněn, nastane konec hříchu, bude zavedena věčná spravedlnost. Satan je zapečetěn ve studnici propasti a známost Hospodinova naplní zem, jako vody naplňují moře. Amen! Sláva Bohu! Blíží se to, bratře, blíží se to! Ženy budou zdvořilé a pánové budou džentlmeni. Amen!

Když poznání Pána naplní zem, moře a nebesa, a, ó, moje srdce prahne, vzdychá po tom dni sladkého uvolnění se, když náš Pán Ježíš přijde znovu na zem.

102 Amen! V pořádku. Nu, potom nastane Milénium. To bude, když Milénium, když Město bude vybudováno. Začtvrté. Měl jsem ještě šest dalších míst Písma, ale musíme pospíchat. Nu, když se vrátíme, seberu tato ostatní místa Písma; ale zatím jen abyste měli obecný náhled.

103 Zapáté: „Zapečetění vidění i prorocství.“ Vidíte, Anděl přišel zapečetit vidění a prorocství.

Nerad to říkám. Ale jeden význačný spisovatel, kterého jsem onehdy četl, on v tom udělal opravdový zmatek! Řekl, co tím míní. Nu, jen abych ukázal jak pošetilé.

Ó, promiňte. Nechtěl jsem to říci. Promiňte. Nemíním to tak. Opravdu ne. Ne.

Člověk bez pomazání, hleďte, tento muž řekl: „Zde vidíte, že vidění a prorocství se vztahují pouze na židovskou církev.“ A řekl: „Od dob Daniele, když vystoupil Daniel, to znamenalo, že už nebudou mít více vidění ani prorocství.“ Řekl: „Všechny tyto věci dnes, o kterých se mluví, že mají vidění a prorocství, že je to věc ďábla, a už zde není taková věc jako vidění a prorocství.“

Bratře, po Danielovi přišel tisíc proroků. A byl rovněž Jan Křtitel. Byl zde Ježíš Kristus. Byli zde proroci v Novém zákoně. Byla zde vidění. Byli Andělé.

Pro všechno na světě, jak tohle může člověk říci? Ale, vidíte, to jsou sobecké motivy, pokoušejí se lidem něco vnutit a udělat nějaké malé církevní učení, takovou malichernost, která se stane pro lidi skutečností. A jestliže tito lidé nemají Ducha Svatého, budou tím svedeni.

104 Nepřiklánějme se k tomu, co říkají někteří lidé. Nu, není zde

Písmo, které by to dokázalo. A proto, jak se toho mohu chopit? Dobře, hledejme, co to vlastně znamená zapečetění. Pozorujte! On to přišel učinit, zapečetit vidění a proroctví.

¹⁰⁵ Nu, vraťme se zpět do Danielovy knihy, kde jsme předtím byli. V Danielově knize najdeme to, co tím právě bylo řečeno. Nu, obraťme se do Daniela, 12. kapitoly. Nu, zatímco hledáme Daniele 12, nu, mohli bychom začít. A budeme číst od... Až se vrátíte domů, chci, abyste si to přečetli od 1. verše dále. Čtème nyní od 1. verše až k 4. verši.

Toho času postaví se Michael, kníže veliké, kterýž zastává synů lidu svého,...

Nuže, to bude v té konečné době.

... a bude čas ssoužení, jakéhož nebylo, jakž jest národ...

Až vyjede antikrist, ten jezdec První Pečetě, když zaujme své postavení.

... až do toho času;...

Nikoli v době, kdy Titus dobyl Jeruzalémské hradby. To bylo pouze na jednom místě. Pozorujte, až tento antikrist, ten kníže, který má přijít, pozorujte, až on přijde.

... toho, pravím, času vysvobozen bude lid tvůj, kdožkoli nalezen bude zapsán v knize.

Halelujah! „Tvůj lid,“ Izrael, „bude zapsán v knize.“

Tuť mnozí z těch, kteříž spí v prachu země, procítí, jedni k životu věčnému, druzí pak ku pohanění a ku potupě věčné.

¹⁰⁶ Pro všechno na světě, jak to mohl být Titus, který vzal Jeruzalémské hradby? Jak by to mohlo být? To není možné. Hledte, on mluví o konečné době při zmrtvýchvstání. Souhlasí to? Nyní:

Ale ti, kteříž jiné vyučují, stkvíti se budou jako blesk oblohy, a kteříž k spravedlnosti přivozují mnohé, jako hvězdy na věčné věky...

Poslyšte! Zde to máme, to opravdové, skutečné zapečetění.

Ty pak Danieli, zavři slova tato, a zapečet knihu tuto až do času konce...

¹⁰⁷ Co to znamená? Ó, haleluja! Vidíte to, třído? To zjevení Ježíše Krista a Jeho moci, Jeho Příchodu, konečné doby, která byla zapečetěna až do současné doby. To je to, co On přišel učinit. Je to ukryté před vzdělanci; není se tedy čemu divit, že „zapečetění“ chtějí aplikovat do minulosti v souvislosti s tím, že „není proroků,“ a všech ostatních věcí, které se tehdy udály. V tom se ale neudrží voda. Ale vidění, to vidění bylo zapečetěno až do nynější doby. A já zde skládám svou víru, že Bůh zjeví těch sedmdesát týdnů. Amen! „Zapečet to,“ řekl, „do poslední doby. Zavři tato slova a zapečet Knihu až do poslední doby.“

¹⁰⁸ Co učinil? Zapečetit vidění a proroctví! Daniel tyto věci prorokoval. Spatřil je ve vidění a Anděl sestoupil a zapečetil toto vidění a zapečetil toto proroctví. Oni to mohou číst, ale nemohou tomu porozumět až do konečné doby. Konečná doba, co vlastně je konečná doba? Konec sedmdesátého týdne, když tento kníže, antikrist, bude zjeven v té době a učiní se Bohem. Odkud můžeme vědět, že to je zapečetěno do této doby? Daniel byl zrovna hotov; to je poslední kapitola Daniele.

¹⁰⁹ Sestra Simpsonová mi dnes odpoledne řekla, řekla: „Bratře Branham, přečetla jsem celou Knihu Daniele. A nevím ani o trošku více, poté co jsem to prošla skrz, než když jsem začala.“ Zde to máš, sestro Simpsonová, pokud jsi zde přítomna dnes večer. Tuším, že ji vidím tamhle sedět. V karavanu jsem neřekl nic. Seděl jsem tiše, neboť jsem si myslel, že se k tomu snad dostanu.

Ale to vidění, které Daniel spatřil tam nad řekou, bylo „zapečetěno až do konečné doby.“ To je... Dovolte mi pokračovat a přečíst to. Vidíte.

Ty pak Danieli, zavři slova tato, a zapečet knihu tuto až do času jistého. Mnozí budou pilně zpytovat, a rozmnoženo bude umění.

Zatím viděl jsem já Daniel, a aj, jiní dva stáli, jeden z této strany břehu řeky, a druhý z druhé strany břehu též řeky.

A řekl muži tomu oblečenému v roucho lněné, kterýž stál nad vodou té řeky: Kdy bude konec těm divným věcem?

Nyní poslyšte.

I slyšel jsem muže toho oblečeného v roucho lněné, kterýž stál nad vodou té řeky, an zdvihl pravici svou i levici svou k nebi, a přísáhl skrze Živého na věky, že po uloženém času, a uložených časích, i půl času,...

Tak tedy, nyní to máme skutečně — skutečně přesně: „Času, časích i půl času.“ Nu, pozorujte až se dostaneme do Danielových sedmdesáti týdnů, co z toho dostaneme. Totiž, až toto tajemství bude zjeveno. V pořádku. „Času, časích i půl času.“

A když on, („on,“ osobní zájmeno, antikrist), rozptýlí násilí lidu svatého, (to je, když zruší smlouvu uprostřed týdne) dokonají se všechny tyto věci. (Amen!)

A když jsem já slyše, nerozuměl, řekl jsem: Pane můj, jaký konec bude těch věcí?

Tedy řekl: Odejdi, Danieli, nebo zavřina jsou a zapečetěna slova ta až do času...

[Bratr Branham se odmlčel, shromáždění říká: „Konce!“ — vyd.] Ó, nezapomeňte na to!

... až do času jistého.

Přečišťování a bílení a prubování budou mnozí; bezbožní zajisté bezbožnost páchatí budou, aniž co porozumějí kteří z nich, ale moudří porozumějí.

¹¹⁰ Zjeví to poselství konečné doby; poslední věk církve. Sláva! Je to tak! Ó, ale! Celý se chvěji, když na to pomyslím, na to tajemství! Věci, nad kterými ten církevní svět jen mhouří oči a říká, „nesmysl.“ Tajemství, kdo byl Ježíš Kristus; nikoli nějaká třetí osoba, nebo druhá osoba, nikoli třetí osoba, nýbrž samotná osoba Boha. Všechna ostatní tajemství Boží, která budou rovněž zjevena, neboť jsou psána v této Knize a budou zjevena pokolení konečné doby. Nejsou s to spatřit to více v nějakém semináři a školách a denominacích, stejně tak jako Židé nemohou poznat, že je Ježíš Mesiáš. Nemí tedy divu, že si oni myslí, že jste blouznivci. Nemí tedy divu, že si myslí, že jste hlupáci. Nemí tedy divu, že nemohou porozumět, že nekdákáte spolu s nimi. Neboť zde je síla a za ní je vidění, Slovo Boží, které bylo zjeveno, aby zasáhlo Církev

za účelem Vytržení a jítí Domů. Ano. „Mnozí budou zpytovat i rozmnoženo bude umění.“ Zajisté!

¹¹¹ Nu, která bude ta další ohlášená věc? Pohledte, jak to dnes vypadá v církvích. Je to tak. Doufám, že tím neraním, ale musím to říci. Činíce...

¹¹² V tom dni povstane antikrist.

¹¹³ Nu, pamatujte, když se dostaneme do těch Pečetí, antikrist se projíždí přímo v těchto Pečetích. Daniel zde o tom říká: „Kníže, který přijde.“ On bude vyťat, Ježíš, aby vykonal usmíření za lid. Ale „kníže, který se postaví a provodí ohavnost zpuštění,“ to byl Řím skrze Tita. A v té době přichází kníže z Říma, který to dokoná. A on bude zjeven v posledních dnech, nyní poslyšte, a „prohlásí se Bohem,“ jak nás Duch Svatý varuje v 2. Tessalonicenským, 2.

Vyhledejme si to, 2. Tessalonicenským, a budete mít už nikoli mé slovo, nýbrž Boží Slovo. 2. Tessalonicenským, 2. kapitola a 12. verš. Vidte, 2. Tessalonicenským, 2. kapitola a 12. verš. Vidte. Začneme o něco výše, v 7. verši.

Nebo již tajemství nepravosti působí, (Pavel to říká skrze Ducha Svatého.) ***toliko až by ten, kterýž jej zdržuje nyní, z prostředku byl vyvržen.***

Kdo to zde je? Ví to někdo? Duch Svatý, je „Ten který zdržuje.“

A tehdyť (kdy?) zjeven bude ten bezbožník...

Kdy? Právě v konečné době bude Duch Svatý vzat, a on se už nyní chystá odejít. Proč odejde? Vezme s sebou Církev. „Zjeven!“... Pavel mluví pod inspirací.

... kteréhož Pán zabije duchem úst svých, a zkazí zjevením jasné přítomnosti své. (Toho bezbožníka, samozřejmě.)

Toho nešlechtníka, jehož příští jest podle mocného díla satanova, se vší mocí a divy i zázraky lživými,

„My jsme největší církví. My máme to. My máme toto.“ Oni se už sjednocují, vidíte? „My jsme největší.“ Lživé zázraky!

A se všelikým podvodem nepravosti v těch, kteříž hynou, proto že lásky pravdy nepřijali, aby spasení byli.

A protož pošle jim Bůh mocné dílo podvodů, aby věřili lži.

A aby odsouzení byli všickni, kteříž neuvěřili pravdě, ale oblíbili sobě nepravost.

114 Pochopili jste to? [Shromáždění říká: „Amen.“ — vyd.] Ó, ale! Nu, to říká Pavel. Doba, kdy bude objasněna Pečeť Boží, Jeho Duch, Jeho Jméno, Jeho milost, všechna tato veliká tajemství, která nyní vystupují do popředí, plán pro jeho Církev, aby odešla ve Vytržení; způsobila to vylití Ducha Svatého. On to učinil v těchto posledních dnech.

115 Nu, podívejme se. Máme ještě čas na ten poslední? [Shromáždění říká: „Amen.“ — vyd.] To šesté: „Pomazání Nejvyššího.“ Ó, ale! To je ten! Poslední věc, kterou měl vykonat, byla která? Nu, vraťme se rovnou do Daniela a zjistíme, co všechno zde má vykonat. „Sedmdesát týdnů.“ Co má být docíleno v této době? V pořádku.

... odečteno jest lidu tvému a městu svátému tvému k zabránění převrácenosti... (lidské provinění se) ... a k zapečetění hříchů (za lid), i vyčištění nepravosti a k přivedení spravedlnosti věčné, (za Židy), a k zapečetění vidění i prorocství, (do konečné doby) a ku pomazání Svatého svatých.

To je šesterý důvod Jeho příchodu.

116 Nu, „pomazání Svatého svatých.“ Nu, pro většinu vás učitelů to může být trochu neobvyklé, ale počkejte chvíli; Uvidíte, co se z toho vyklube.

117 To je pomazání, nikoli však člověka. Ježíš je už pomazán. Souhlasí to? [Shromáždění říká: „Amen.“ — vyd.] Kniha Skutků praví, že Bůh pomazal Ježíše Duchem Svatým; On šel a činil dobře, uzdravuje nemocné a tak dále. Ježíš je už pomazán. On je Mesiáš; a Mesiáš znamená „ten pomazaný.“ Souhlasí to? Ale zde v konečné době má pomazat Svaté svatých.

118 Co je vlastně „Svaté svatých?“ Podle toho jak to vidím já, o čemž věřím, že to mohu prokázat Písmem, má být pomazáno „Svaté svatých,“ což bude chrám, který se bude používat během Milénia. Nyní

poslyšte a uvidíte, kam směřuji. Jak je popsáno v Ezechieli 4. kapitole. Ne, tuším, že ve 43. kapitole, 1. až 6. verš. Vraťme se nyní do Ezechiela a shledáme jak on, obraz Milénia, jak pomazou. Ezechiel 43, zde budeme číst jen malý odstaveček, abychom uviděli, co hodlá učinit v tom Milénii, pomazání. Ezechiel 43, v pořádku, a nyní, začneme od 1. až k 6. verši. Můžete si to přečíst celé, až se vrátíte domů, jistě, vy, kteří si děláte poznámky, Ezechiel 43. „Potom.“

¹¹⁹ Nu, pozorujte, popis chrámu, který má být postaven v Milénii. Nu, každý, každý čtenář ví, že Ezechiel počínaje 40. kapitolou až do 44. kapitoly, není konec konců nic jiného než chrám pro Milénium, který je vztyčen na zemi (každý to ví, vidíte), když jej naplňuje sláva Hospodinova a tak dále. Nyní... chceme zde jen popsat tento chrám ve 43. kapitole 1. - 6. verš.

Potom vedl mne k bráně, kterážto brána patřila k východu.

A aj, sláva Boha Izraelského přicházela od východu, jejíž zvuk byl jako zvuk vod mnohých, a země svítila se od slávy jeho.

A podobné bylo to vidění, kteréž jsem viděl, právě tomu vidění, kteréž jsem byl viděl, když jsem šel, abych kazil město, vidění, pravím, podobná vidění onomu, kteréž jsem viděl při řece Chebar. I padl jsem na tvář svou.

A když sláva Boží — sláva Boží vcházela do domu, cestou brány patřící k východu, tedy pojal mne Duch, a uvedl mne do síně vnitřní, a aj, dům plný byl slávy Hospodinovy.

I slyšel jsem, an mluví ke mně z domu, a muž stál podlé mne.

¹²⁰ Pomazání — pomazání chrámu pro Tisícileté království. Nyní si poznamenejte 3. Mojžíšovou. Nyní se podívejte, jak to bylo posvěceno ve 3. Mojžíšově. Nu, jestliže se vrátíme do 3. Mojžíšovy, shledáme, že Mojžíš posvětil chrám. Vraťme se nyní, zatímco jsme u toho. Nemáme už tolik času. Vraťme se nyní do 3. Mojžíšovy a shledáme, kdy Mojžíš pomazal chrám, 3. Mojžíšova 8. kapitola.

¹²¹ Ó, jak miluji porovnávat místa Písma s Písmem. Nemilujete to? [Shromáždění říká: „Amen.“ — vyd.] A když máte nějakou představu

o tom na co — co hledíme a co činíme. Každý z nás si uvědomuje, že nyní i tehdy k tomu účelu používáme výhradně Písma.

122 Nyní 8. kapitola 3. Mojžíšovy. Nu, poznamenal jsem si zde 10 verš. Poznamenejte si 3. Mojžíšovou 8,10. Podívejme se na to.

Vzal také Mojžíš olej pomazání a pomazal příbytku i všech věcí, kteréž byly v něm, a posvětil jich.

A pokropil jím oltáře sedmkrát, a pomazal oltáře i všeho nádobí jeho, též umyvadla i s podstavkem jeho, aby to všecko posvěceno bylo.

Vlil také oleje pomazání na hlavu Aronovu, a pomazal ho ku posvěcení jeho.

123 Mojžíš na poušti posvětil, nebo pomazal stánek bohoslužby pro děti Izraelské, zatímco byly na cestě. On byl pomazán.

124 Nyní 2. Paralipomenon, otevřeme si to a uvidíme to posvěcení, kdy Duch Svatý zaujal Své místo v chrámě a pozorujeme, co se tam nyní stalo. V 2. Paralipomenon, 5. kapitole, začneme ve 13. verši. 2. Paralipomenon, 5. kapitola, začneme ve 13. verši:

Nebo měli ti, kteříž spolu trouбили v trouby, a zpěváci vydávati jeden zvuk k chválení a oslavování Hospodina; a když povyšovali hlasu na trouby a cymbály i jiné nástroje hudebné, chválíce Hospodina a řkouce, že dobrý jest, a že na věky trvá milosrdenství jeho: tedy oblak naplnil dům ten, dům totiž Hospodinův, tak že nemohli kněží státi... tak že nemohli kněží ostáti a sloužiti pro ten oblak; nebo sláva Hospodinova byla naplnila dům Boží.

125 Bůh sestoupil do svatostánku, který měl být pomazán a předán Jemu pro lid, který se měl zúčastňovat bohoslužby. A tak pomazat nikoli „svaté místo,“ nýbrž pomazat „Svaté svatých.“ A můžeme si povšimnout, že Nový Jeruzalém je to „Svaté svatých.“ A pomazání odpočine na tom Novém Jeruzalémě, který sestupuje od Boha z nebe, připravený jakožto nevěsta okrášlená svému muži. To pomazání odpočine na nich.

126 Nu, když Zorobábel vysvětil svůj chrám, potom když byl znovu postaven, nebyl znovu pomazán, neboť byl už jednou pomazán; a potom zbořen, byl pouze znovu zřízen. Byl zbořen. Potom byl znovu zřízen a postaven, ale nebyl více pomazán. Takže když byl jednou

pomazán, platilo to dál a bude to platit až do této doby. Ale když Bůh postaví Chrám Milénia, On pomaže Svaté svatých; nikoli „svaté,“ nýbrž „Svaté svatých.“

¹²⁷ Ale, když se Král ujme Svého Trůnu na tisíc let, (sláva!) ona už bude ta tam. Pomazání Svatého svatých bude tou poslední věcí, která se stane. Když Chrám bude vztyčen; nastane vzkříšení; Židé se vrátí; Kristus a Nevěsta přijdou... Židé, těch sto čtyřicet čtyři tisíc bude zapečetěno; Milénium nastane. Bude zde pomazání, když Svaté svatých bude pomazáno; to svaté, Svaté svatých a to nejsvětější. Kdy, to Svaté svatých je svatostánkem, kde Bůh přebývá uprostřed cherubínů. A tentokrát se Kristus posadí ve Svatém svatých a to pomazání odpočine na Něm. A slunce už tam více nebude zapotřebí, neboť Beránek uprostřed toho Města bude Světlem. Slunce v tom Městě více nezapadne, jak nám říkával starý strýček Jim. Nikdy nezapadne, neboť Kristus bude tím Světlem, ten Pomazaný. A přijde Král a ujme se Svého Trůnu na tisíc let, aby kraloval.

¹²⁸ Jeremiáš 3, 12 - 18 včetně, přečtěme si to. Tuším, že to je v Jeremiáši 18. kapitole. Ano. Ne, 12. kapitola, promiňte, 12. kapitola Jeremiáše a začneme od... Jeremiáš 3, promiňte. Jeremiáš 3. Poznamenal jsem si to zde, kde, zatímco jsem studoval, Duch Svatý mne vedl od místa k místu, zaznamenal jsem si to nejlépe, jak jsem mohl. Jeremiáš 3, a potom 12 - 18 včetně. Čtème.

Jdi a volej slovy těmito ku půlnoci, a rci: Navrať se, zporná dcero Izraelská, di Hospodin, a neboří se tvář má zuřivá na vás; nebo já dobrotivý jsem, di Hospodin, aniž držím hněvu na věčnost.

Jen toliko poznej nepravost svou, že jsi od Hospodina Boha svého odstoupila, a sem i tam běhala cestami svými k cizím pod každé dřevo zelené,...

To oni právě dělali od východu k západu, každý národ. Vidíte?

... a hlasu mého neposlouchali jste, di Hospodin.

„Navratte se!“ Naslouchejte tomuto!

Navratte se synové zporní, di Hospodin; nebo já jsem (M-a-n-ž- -l.) manžel váš,...

„Jejich oči byly oslepeny, neboť jsem dal příležitost pohanům. Ale nyní

se vraťte, neboť jsem váš manžel.“

... a přijmu vás, jednoho z města, a dva z čeledi,...

Ne všechny, kteří se nazývají Židi, tam vejdou. Ale vejde tato vyvolená skupina, ten malý Benjamin, který byl přiveden tam před Jozefa, ta skupina z každého národa, jeden z každého města a z každé rodiny.

... abych vás uvedl na Sion:

Kdežto dám vám pastýře podle srdce svého, kteříž pásti vás budou uměle a rozumně.

I stane se, když se rozmnožíte a rozplodíte v této zemi za dnů těch, di Hospodin, že nebudou, říkáte více: Truhla smlouvy Hospodinovy, aniž jim vstoupí na srdce, aniž zpomenu na ni, ani k ní choditi, aniž bude více u vážnosti.

V ten čas nazývati budou Jeruzalém stolicí Hospodinovou... (A On tam bude, vidíte)... a shromáždí se tam všickni národové ke jménu Hospodinovu do Jeruzaléma, (Halelujah) a nebudou choditi více podle zdání srdce svého zlého.

129 Tehdy bude pomazáno toto Město. Tehdy bude pomazán tento Nový Jeruzalém. A všechny národy toho Města. Ve Zjevení 22. kapitole je řečeno, že brány tam nebudou v noci uzavřeny, neboť tam noci nebude. A všichni králové země vnesou slávu a čest do toho Města. Jeho hradby jsou z kamene jaspisu a sardia, dvanácti druhů drahokamů; dvanáct bran bude z mohutných perel, každá brána z jedné. Nebude tam zapotřebí svíce. Nebude tam více slunečního svitu, neboť Beránek, který je uprostřed Města bude jeho Světlem. A On povede Svůj lid k Věčnému Životu. Po obou stranách řeky budou stát dva stromy, a to pro uzdravení národů. To je ten Pomazaný, který přijde, svaté Město sestupující z nebe od Boha, přicházející na zem.

130 Zabývejme se nyní tím, co se stane během té doby. Ó, milujete to? [Shromáždění říká: „Amen.“ — vyd.] Otevřeme na minutku Izaiáš 65. Je to příliš dobré, abychom to opomenuli. Je to příliš dobré, abychom to vynechali. Snad je trošku horko, ale přesto pokračujme.

131 Izaiáš 65, poslouchajte, co se stane během té doby. A dej si otázku, hříšníku, příteli, jestliže jsi — můžeš-li si dovolit, aby ti tohle uniklo. Izaiáš 65, začneme asi od 17. verše. Nyní všichni pozorně poslouchajme. To se koná během Milénia, kdy je pomazáno Sváté

svatých.

Nebo aj, já stvořím, nebesa nová a zemi novou, a nebudou připomínány první věci, aniž vstoupí na srdce.

Anobřz radujte se a veselte se na věky věků z toho, což já stvořím; nebo aj, já stvořím Jeruzalém (To je Nový Jeruzalém.) ***... k plésání, a lid jeho k radosti.***

Co je to pomazání? Radost Hospodinova.

... aj, já stvořím Jeruzalém k plesání a lid jeho k radosti.

I já plésati budu v Jeruzalémě,...

Král na Trůnu královského majestátu Trůnu, Věcného Trůnu a Věcného lidu s Věcnou radostí ve Věcném Městě! Ó, ale!

I já plésati budu v Jeruzalémě, a radovati se v lidu svém, aniž se více bude slýchati v něm hlasu pláče, aneb hlasu křiku.

Nebude tam více žádného v věku dětinském, ani starce, kterýž by dnů svých nevyplnil; nebo dítě ve stu letech umře, hříšníku pak, by došel i sta let, zlořečeno bude.

Nastavějí též domů, a bydliti budou v nich, i vinice štěpovati budou, a jísti budou ovoce jejich.

Nebudou stavěti tak, aby jiný bydlil; (To znamená, že umřeš a tvůj syn zaujme tvé místo), ***nebudou štěpovati, aby jiný jedl; nebo jako dnové dřeva budou dnové lidu mého, a díla rukou svých do zvětšení užívati budou vyvolení moji.***

Nebudouť pracovati nadarmo, aniž ploditi budou k strachu; nebo budou símě požehnaných od Hospodina, i potomkové jejich s nimi.

Nadto stane se, že prvé než volati budou, já se ohlásím (To nádherné pomazání za cherubíny). ***ještě mluvití budou, a já vyslyším.***

Vlk s beránkem budou se pásti spolu, a lev jako vůl bude jísti plevy, hadu pak za pokrm bude prach.

Neuškodíš, aniž zahubí na vší mé hoře svaté, praví Hospodin. (Můžeš si to nechat uniknout? Nikoli!)

¹³² Obrátte kousek zpět a znovu Izaiáš v 11. kapitole, 1. až 9. verš. Poslyšte, co zde on znovu říká, když se mu dostává vidění, poté když spatřil tu ženu, způsob jak se budou chovat v tom posledním dni. Dobře, Izaiáš 11, 1.

Ale vyjdeť proutek z pařezu Izai, a výstřelek z kořenů jeho vyrostě, a ovoce ponese. (Kdo to je? Kristus.) ... ***z kořenů jeho vyrostě...***

Na němž odpočine duch Hospodinův, duch moudrosti a rozumnosti, duch rady a síly, duch umění a bázně Hospodinovy.

A bude stížitelný v bázni Hospodinově, a nebudeť podle vidění očí svých souditi, ani podle slyšení uší svých trestati.

Ale souditi bude chudé podle spravedlnosti, a v pravosti trestati tiché v zemi. Bíti zajisté bude zemi holí úst svých, a duchem rtů svých zabije bezbožného.

Nebo spravedlnost bude pasem bedr jeho, a pravda přepásaním ledví jeho.

I bude bydliti vlk s beránkem a pardus s kozlátkem ležeti; (To je kůzle.) ***tolikéž tele a lvíče i krmný dobytek spolu budou, a malé pacholátko je povede.***

... i kráva a nedvědice spolu pásti se budou, a plod jejich spolu ležeti, lev pak jako vůl plevy jísti bude.

A lýtý had nad děrou pohrávati bude s dítětem prsí požívajícím, a to, kteréž ostaveno jest, směle sáhne rukou svou do díry baziliškovy.

Neuškodí, aniž zahubí na vší mé hore svaté; nebo země naplněna bude známostí Hospodina, tak jako vodami moře naplněno jest.

Hm! To je v tom Novém Jeruzalémě. Tom „novém.“ Ten Proutek zde se vztahuje k Proutku Davidovu. „On je zároveň Proutkem i Ratolestí.“

¹³³ Nu, a potom se ukáže Nevěsta. Po těchto sedmdesáti týdnech,

Nevěsta se ukáže ve Zjevení 19. kapitole, 1. až 16. verši. Ona přichází s Ženichem, mocným Králem. Ó, ale! Nevím, jestli to vše stihneme nebo nikoli. Pouze tolik...

Každopádně si přečteme část toho. Zde je, jak přichází Nevěsta, potom. Vidíte? Po nastolení Milénia, potom se Kristus vrací se Svou Nevěstou. Skutečně, 1 až 16 v 19. kapitole.

Potom...

Po tomto Soužení; po Bídách; po Pečetích; po Ranách; po svržení satana; po nastolení Milénia. Pozorujte!

... potom jsem slyšel veliký hlas velikého zástupu na nebi, řkouce: Halelujah. Spasení, a sláva, a čest, i moc Pánu Bohu našemu.

Neboť jsou praví a spravedliví soudové jeho, kterýž odsoudil nevěstku tu velikou, kteráž byla porušila zemi smilstvem svým, a pomstil krve služebníků svých z ruky její.

I řekli podruhé: Halelujah. A dým její vstupoval na věky věků.

To je ta stará církev - prostitutka, „její dým vstupoval nahoru.“

I padlo čtyřmécítma starců a čtvero zvířat, a klaněli se Bohu sedícímu na trůnu, řkouce: Amen; Halelujah.

I vyšel z trůnu hlas, řkoucí: Chvalte Boha našeho — chvalte Boha našeho všickni služebníci jeho, a kteříž se bojíte jeho, i malí i velicí.

A slyšel jsem hlas jako zástupu velikého...

Poslyšte! Zde to máme, Církev. Potom když odešla ve 3. kapitole, zde přichází. Vidíte? A nyní verš 6.

A slyšel jsem hlas jako zástupu velikého, a jako hlas vod mnohých, a jako zvuk hromů silných, řkoucích: Halelujah. Kralovalt' Pán Bůh náš všemohoucí.

Haleluja! Pozorujte! Nyní přichází svatba Beránkova. Nyní přichází Ona.

Radujme se, a veselme se, a chválu vzdejme jemu. Neboť přišla svatba Beránkova, a manželka jeho připravila se. (Zde ona přichází, oba, Nevěsta i Ženich.)

A dáno jest jí, aby se oblékla v kment čistý a stkvoucí, a ten kment jsou ospravedlňování svatých.

I řekl mi: Piš: Blahoslavení, kteříž jsou k večeri svadby Beránkovy povoláni. A řekl mi: Tato slova Boží jsou pravá.

I padl jsem k nohám jeho, abych se klaněl jemu. Ale řekl mi: Hleď, abys toho nečinil. Jsemť spoluslužebník tvůj i bratří tvých, těch, kteříž mají svědectví Ježíšovo. Bohu se klaněj. Svědectví pak (Krista) Ježíšovo jestiž duch prorocství.

I viděl jsem nebe otevřené, a aj, kůň bílý,... (ó, ale!) ... a ten, kterýž seděl na něm, sloul Věrný a Pravý, a spravedlivě soudí i bojuje.

Oči pak jeho byly jako plamen ohně, a na hlavě jeho korun množství...

Čím byl korunován? „Králem králů.“

... a měl jméno napsané, kteréhož žádný neví, než on sám.

A byl odín rouchem pokropeným krví, a slovet jméno jeho Slovo Boží.

„Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh; a to Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi.“ Kdo to byl? Ježíš.

... jméno zase jeho zní: Slovo Boží.

A rytířstvo nebeské jelo za ním na bílých koních, jsouce odíni kmentem bílým a čistým. (Sláva, zde On přichází.)

A z úst jeho vycházel meč ostrý, aby jím bil národy. Nebo on bude je spravovati prutem železným; onť i přes vína hněvu a prchlivosti Boha všemohoucího tlačiti bude.

A máť na rouchu a na bedrách svých napsané

jméno: KRÁL KRÁLŮ A PÁN PÁNŮ.

134 Co to znamenalo? Jeho lid Jej korunoval Králem králů a Pánem pánů. Zatímco se vrací zpět do Svého svatého chrámu, pomazán Přítomností Boží, aby žil a vládl během Milénia se Svou Církví. Amen! Ona se ukáže s tímto mocným Králem a zaujme Své místo po Jeho boku, tento nový, královský, pomazaný Chrám.

135 Nu, tento šesterý účel Zjevení 6,1 až po Zjevení 19,21 se naplnil.

136 Poslyšte nyní závěrem. Těch Sedm Pečetí, Sedm Trub, Sedm Koflíků, Tříkrát Běda, žena oděná sluncem, svržení ďábla, toho rudého draka, to vše přichází v tomto časovém rozmezí během velikého soužení. Nezapomeňte na to. Všechny tyto věci se stanou v tomto časovém rozmezí.

Ale zde máme šesterý účel Jeho Příchodu. Věříte tomu? [Shromáždění říká: „Amen.“ — vyd.] Jaký nádherný čas je připraven pro ty, kteří milují Pána! Řeknu vám, přátelé, toto si nemůžeme nechat ujít. Nenechte si to ujít za nic na světě. Budte si jisti!

137 Nu, příští neděli, bude-li vůle Páně, chtěl bych s Jeho pomocí představit a ukázat naprosto přesně, kde se ten který den, z těch sedmi, nachází, kde se udá, chtěl bych vzít tu stejnou — stejnou věc, jak dnes a umístit těch sedm časů, sedm týdnů, sedmdesát týdnů rovnou na místo židovského svatostánku a ukázat přesně, kde zde na konci žijeme, bude-li to vůle Páně.

138 Milujete Jej? [Shromáždění říká: „Amen.“ — vyd.] Můžete si nechat ujít nebe? [„Ne.“] Jsme v konečné době!

Co On přichází učinit? Jaká je první věc, která se stane ještě předtím, než Ježíš přijde na tuto zem, co bude ta první věc? Církve bude (co?) vytržena! Myslíš, že Ježíš přijde na zem, bude se procházet kolem hrobů, podá si ruku s tatínkem, maminkou, promluví k nám a půjdeme nahoru? Nikoli!

Jak to tedy bude? Toto k vám promlouváme skrze — skrze Slovo Páně: „Že my, kteří žijí pozůstaneme...” 2.

Tessalonicenským, 5. kapitola: „My, kteří žijí pozůstaneme do příchodu Páně, nepředjdeme, totiž nepředstihneme těch, kteří zesnuli. Neboť zazní trouba Boží; mrtví v Kristu vstanou nejprve: a my, kteří pozůstaneme živí, spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků vstříc Pánu.“ Budeme zachvácení v jedné chvíli, v okamžiku. A během

té doby, tím bude ukončen Věk Církve.

¹³⁹ A potom zde na zemi Bůh začne jednat se Židy. Budou zde dva proroci. V 11. kapitole se tomu budeme věnovat. Dva pomazaní proroci, jako Eliáš a Mojžíš, myslím si, že to jsou oni. A oni přinesou s sebou nesmírné kletby, poté co uvidí, jak se sjednotili, a Řím zruší svou smlouvu, tento kníže.

Uprostřed sedmdesátého týdne, zruší svou smlouvu s Římem, nebo spíše Řím zruší s Izraelem, a to způsobí ohavnost zpustošení, která se začne šířit. A nastane veliká povodeň, když zbytek z pohanů, tyto spící panny... drak, Řím, vypustí po té ženě vodu ze svých úst a bude bojovat se zbytkem ze semene ženy, s těmi, kteří ostříhají přikázání Boží. Řím to učiní.

¹⁴⁰ Rada církví je sjednotí, a uvede židy do této rady, a přivede je znovu do jejich chrámové bohoslužby, podle toho TAK PRAVÍ PÁN na základě Bible, a budou mít svou vlastní církev. [Bratr Branham několikrát klepe na kazatelnu — vyd.]

¹⁴¹ Čím jsou nyní? Zrovna jsem to zaslechl. Je to čerstvé. Nyní jsou uznaným národem. Souhlasí to? [Shromáždění říká: „Amen.“ — vyd.] Ale ještě nemají svou chrámovou bohoslužbu. A když ustanoví chrámovou bohoslužbu, Církev bude pryč. Bůh bude jednat se Židy jakožto s národem. A potom, až budou uvedeni do této rady, Řím zruší uprostřed sedmdesátého roku, tři a půl roku, zruší svou smlouvu s nimi a způsobí ohavnost zpustošení, která se bude šířit až do skonání. A potom se chopí i protestantů i židů a bude je pronásledovat, a v této době se postaví tito dva proroci a uvrhnou na zem kletbu, aby nepadal déšť během dnů jejich prorokování. Přivolají oheň z nebe a všechno možné. Jen počkejte. Je tu toho pro poučení uloženo na skladě bohatě. [Bratr Branham třikrát klepe na kazatelnu — vyd.]

¹⁴² Ó, jak veliký je Bůh! Jak milosrdný je Otec! Přátelé, dovolte mi říci jakožto vašemu pastrovi. Neuvědomujete si, s jakou výsadou žijete. Neuvědomujete si to. Je zde mnoho velikých mužů, je mnoho svatých a tisíce svatých naplněných Duchem umřelo v minulé době, mužů, kteří by byli rádi, kdyby viděli tento den, ve kterém žijete. Využijme tuto výsadu, ty a já.

¹⁴³ Co bychom ještě měli vyhlížet? Co potom budeme činit? Kam směřujeme? Co se ještě stane? Musíme někam dospět. Nemůžeme tu navždy setrvat. Můžete pokosit trávu; v příštím týdnu je třeba kosit znovu; ano, a možná ještě dvakrát předtím. Můžete vychovávat děti.

Dáte jim naobědvat; v době večere jsou znovu hladové. Necháte je navečeřet; ráno jsou znovu hladové. Koupíte jim pár bot; pokud jsou jako moje, pak za dva nebo tři měsíce jim koupíte další pár. Koupíte jim šaty v tom měsíci; a během měsíce nebo dvou kupujete nové šaty. Vidíte? Není zde nic zůstávajícího. Není zde nic pevného. Nic není stálé.

*Nebud' žádostiv světského marného bohatství,
které se tak rychle kazí,
stavěj své naděje na věcech věčných,
které nikdy nepominou!
Čas je plný prchavých změn, nic na zemi není
neporušitelné, stavěj své naděje na věcech
věčných, chop se Boží neměnné ruky!
Chop se Boží neměnné ruky!
Chop se Boží neměnné ruky!
Stavěj své naděje na věcech věčných, chop se
Boží neměnné ruky!*

Poslyšte!

*Když skončí naše pouť, (On nám oznámí, kdy to
bude za námi.) jestliže jsme byli Bohu věrní,
šťastný a plný jasu náš domov ve slávě, (V tom
pomazaném Městě.) zhlédne naše okouzlená
duše!
Chop se Boží neměnné ruky!
Chop se Boží neměnné ruky!
Stavěj své naděje na věcech věčných, chop se
Boží neměnné ruky!
Nebud' žádostiv světského marného bohatství,
které se tak rychle kazí,
stavěj své naděje na věcech věčných,
které nikdy nepominou!
Chop se Boží neměnné ruky!
Chop se Boží neměnné ruky!
Stavěj své naděje na věcech věčných, chop se
Boží neměnné ruky!*

Zatímco skloníme své hlavy. Jestliže jsi ještě neuchopil Jeho ruku,

nechceš nyní přijít a učinit to.

*Chop se Boží neměnné ruky!
Stavěj své naděje na věcech věčných, chop se
Boží neměnné ruky!*

¹⁴⁴ Děvčata, jste nyní takové malé panenky. Máte hezké vlasy; máte růžová líčka. Ale víte, to může nastat už zítra, že to vše uvadne. Odkud můžeme vědět, že příští týden červi v zemi nebudou žrát tyto malé růžové tvářičky?

¹⁴⁵ Mladý bratře, jsi statný, veliký, svalnatý; jsi ambiciózní. Ale za krátkou chvíli, snad už zítra, ty krásné kudrnaté vlasy vypadnou, a ty které zůstanou, pošedivějí. Ta mohutná vzpřímená ramena se sehnou, a červi budou hlodat v těchto ramenech a těle. Oni tě znovu přivedou do země.

*Stavěj své naděje na věcech věčných, chop se
Boží neměnné ruky!
Chop se Boží neměnné ruky!
Chop se Boží...*

Nechceš vztáhnout nyní svou ruku a chopit se Jej.

*Stavěj své naděje na věcech věčných, chop se
Boží neměnné ruky!
Až se skončí naše pouť, (Jednou to bude.)
jestliže jsme byli Bohu věrní, šťastný a plný jasu
náš domov ve slávě, zhlédne naše okouzlená
duše!
Proč se nechopíš Boží neměnné ruky!
Chop se Boží neměnné ruky!
Stavěj své naděje na věcech věčných, chop se
Boží neměnné ruky!*

¹⁴⁶ Zažil jsem už mnohou pozoruhodnost, jsem už téměř jednatřicet let za tímto pultem. Spatřil jsem věci špatné; spatřil jsem věci úžasné. Ta nejsmutnější věc, jakou jsem kdy ve svém životě spatřil... viděl jsem hladovějící děti na ulicích; viděl jsem matky žebrající o kus chleba. Ta nejsmutnější věc, kterou jsem kdy spatřil, je člověk, lidská bytost,

kteřá si přála být synem Božím a umírá, aniž by poznala Boha.

¹⁴⁷ Vzpomínám si na ženu, která jednou stála u dveří této modlitebny, vysmála se mi. A řekla: „Nedovolila bych ani krávě, aby byla stoupencem takového náboženství, jaké má on!“ Během méně než jedné hodiny jsem byl volán do nemocnice. Krásná žena, asi dvaadvacetiletá, křičela: „Přiveďte sem toho kazatele!“ Byla to katolička.

Když jsem tam vstoupil, hlavní sestra řekla: „Už je pozdě, bratře Branham. Umřela asi před pěti minutami.“

Řekl jsem: „Mohu ji spatřit?“

Řekla: „Hlasitě se domáhala, abys přišel, její poslední slova byla: „Přiveďte sem toho kazatele, bratra Branhama.““

Její muž, který byl přítomen, křičel: „Odríkej za ni modlitbu! Odríkej modlitbu!“

Řekl jsem: „Je už pozdě.“

¹⁴⁸ Stáhl jsem z ní prostěradlo. Měla veliké hnědé oči. Krásná žena; na tvářích malé pihy; kaštanově hnědé vlasy; velice atraktivní. Měla tak hrozné trápení, že se na ní tyto pihy vybouřily jako puchýřky. Její oči vylezly z důlků, takto. Neboť její střeva a ledviny fungovaly, což se — se... Stává se to téměř u většiny lidí, když umírají. A ona tam ležela v takovém stavu, její ústa pootevřená. A její víčka napůl přikrývala tuto hnědou část očí. Nikdy na to nezapomenu. Vzpomněl jsem si na tuto píseň:

Nebud' žádostiv světského marného bohatství...

¹⁴⁹ Stál jsem vedle muže v Port Foulton, umíral. Přivolali mne k jeho lůžku. Když jsem se s ním jednou večer modlil zde u oltáře, objal rukou nějakou ženu. Řekl jsem: „Dej ihned tu ruku od té ženy pryč.“

On řekl: „Vedu ji k Bohu.“

¹⁵⁰ Řekl jsem: „Nikoli s tvou paží takto kolem ní.“ Nevěřím, že je to správné. Nahněval se na mne a vyrazil ven.

Za nějakou dobu jsem přišel k němu, když umíral. Pohleděl mi do tváře a řekl: „Nemodli se za mne, bratře Branham. Jsem ztracen. Jsem vyřízen.“ Řekl: „Vše co jsem kdy získal, je pryč.“

151 Stál jsem jednou zde v koutě, kousíček odsud, vedle muže, který si mne nechal zavolat, když umíral. Řekl mi: „Vždy jsem si přál to-a-to, a to.“ Řekl: „Ale nikdy jsem nesloužil Pánu. Mnohokrát jsem se zdržel přijít k oltáři.“ Řekl: „Bratře Branhame, modli se k Bohu, aby dovolil mojí dceři, která je doma, napravit něco z těch věcí, které jsem měl vykonat já. Snad ona učiní něco pro Pána.“

152 Řekl jsem: „To se tak nemůže stát, bratře. Věci, které jsi měl vykonat ty, pominuly.“ Hm!

153 Seděl jsem vedle muže a viděl jsem, jak zápasí s ďábly po čtyřadvacet hodin. Říkal, že ďáblové stojí u jeho lůžka s řetězy, kterými jej omotávají kolem krku. Řekl: „Nedovol jim, aby mne dostali!“ Křičel; zatímco jej drželi na lůžku. Řekl: „Zde stojí. Nevidíš to? To si přichází pro mě.“ Odkládal Boha na pozdější dobu příliš dlouho. Měl veliké stodoly plné sena, plné obilí, výbornou rasu koní. Rok předtím, než zlořečil Bohu do tváře; vyplínil ženu kvůli tomu, že šla na bohoslužbu. Víte, co se stalo? Blesk uhodil do jeho stáje a usmrtil jeho koně, spálil jeho seno. Potom ten muž umíral následkem nějakého kouzla a zaháněl od sebe ďábly.

154 A můj starý přítel (sláva!) když jsem u něj stál, dospěl ke konci své cesty. Řekl jsem: „Odcházíš, tati?“

Řekl: „Vskutku, Billy.“

Řekl jsem: „Jak se máš?“

155 Odvětil: „Všechno je dobré.“ Řekl: „Přiveď děti sem k lůžku.“ Položil svou třesoucí se ruku na každé jedno z nich a požehnal jim. Svým dvěma synům řekl: „Uchopte mne za ruce, zdvihněte je, jak to učinil Jozue a Kálef.“ Byli jsme zvědaví, co se nám chystá říci. On řekl:

*Šťastný den, šťastný den, kdy Ježíš smyl mé
hříchy, učil mne jak bdít a modlit se, a žít
radostně každý den.*

My rovněž musíme dospět k jedné z těch věcí, přátelé! Není zde nikoho, kdo by si nepřál jíst dobré jídlo, řídit krásné auto a mít to nejlepší. Nekárám vás za to. To je v pořádku. Bůh si přeje, abys to měl.

*Ale nebud' žádostiv světského marného
bohatství, které se tak rychle kazí,
stavěj své naděje na věcech věčných,*

které nikdy nepominou!

Zdvihněme své ruce, zatímco budeme zpívat.

*Chop se Boží neměnné ruky!
Chop se Boží neměnné ruky!
Stavěj své naděje na věcech věčných, chop se
Boží neměnné ruky!*

¹⁵⁶ A zatímco stojíme, otočme se kolem dokola a podejme si ruce s druhými. Za chvíli budeme pokračovat v bohoslužbě. Ale přejí si, abyste se otočili kolem, zatímco budeme zpívat další verš této písně.

Chop se Boží neměnné ruky!

Čiň to, otče! Čiň to, tati! Jen k Bohu! Čiň to mladíku! Čiň to, bratře!
Čiň to, bratře!

*Stavěj své naděje na věcech věčných, chop se
Boží neměnné ruky!*

¹⁵⁷ Což, nejste kvůli Němu šťastni? Řekněte: „Amen!“ [Shromáždění opakuje: „Amen!“ — vyd.] Všichni, kteří jej milují, ať řeknou: „Sláva Pánu.“ [„Sláva Pánu.“] Všichni, kteří věříte, že směřujete do toho čtvercového Města, zdvihněte svoje ruce. O! Podržte je tak chvíli, zatímco zazpíváme.

*Směřuji do toho krásného Města, (jak se vám
nyní daří?) které si Pán připravil pro ty své vlastní;
kde ti vykoupení ze všech věků prozpěvují slávu vůkol Bílého Trůnu.
Někdy se mi stýská po nebi a slávě, kterou tam
budu zřít.
Jaká radost to bude, až uzřím svého Spasitele,
v tom překrásném Městě ze zlata.*

Zdali to nemilujete? [Shromáždění říká: „Amen.“ — vyd.] Směřuji do toho krásného Města, které si Pán připravil pro ty své vlastní; kde ti vykoupení ze všech věků prozpěvují slávu vůkol Bílého Trůnu.

Někdy se mi stýská po nebi a slávě, kterou tam budu zřít.

*Jaká radost to bude, až uzřím svého Spasitele,
v tom překrásném Městě ze zlata.*

Milujete Jej? [Shromáždění říká: „Amen.“ — vyd.]

*Tedy vezmi s sebou Jméno Ježíš, dítko trudu,
bolesti; tvou touhu splní, potěší, vezmi je
kamkoli jdeš.*

Vzácné Jméno, (vzácné Jméno), ó, jak sladké!

(Ó, jak sladké!)

Naděje země a radost nebe;

vzácné Jméno, (vzácné Jméno), ó, jak sladké!

Naděje země a radost nebe;

Nu, nezapomeňte příští neděli ráno, v devět třicet. A potom se pokusíme, bude-li to vůle Páně a stihneme-li to, mít modlitbu za nemocné, příští neděli ráno v devět třicet.

*Skloň se před Jménem Ježíše, padni na tvář
u Jeho nohou, v nebi Jej budeme korunovat
Králem králů, až ukončíme naši pouť.*

Vzácné Jméno, (vzácné Jméno), ó, jak sladké!

(Ó, jak sladké!)

Naděje země a radost nebe;

vzácné Jméno, (vzácné Jméno), ó, jak sladké!

Naděje země a radost nebe.

Naslouchejte nyní tomuto verši:

*Skloň se před Jménem Ježíše, jakožto štítem
před každým osidlem; když upadneš do
pokušení, jen zašepťuj to svaté Jméno
v modlitbě. (Ono to způsobí!)*

Vzácné Jméno, (vzácné Jméno), ó, jak sladké!

(Ó, jak sladké!)

Naděje země a radost nebe;

vzácné Jméno, (vzácné Jméno), ó, jak sladké!

Naděje země a radost nebe;

Nu, chci odevzdat bohoslužbu pastorovi. Bratr Neville, bude mít závěrečné slovo, nebo řekne, cokoli si bude přát.

